

BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · cinquè període · número 548 · dijous 20 de febrer de 2020

TAULA DE CONTINGUT

1. Tramitacions closes amb text aprovat o closes en la formulació

1.30. Altres tramitacions

1.30.06. Procediments relatius a les corporacions locals i a altres informes o memòries de la Sindicatura de Comptes

Procediment relatiu a l'Informe de fiscalització 18/2019, sobre l'Ajuntament de Vilasar de Dalt, romanent de tresoreria, corresponent a l'exercici del 2017

258-00023/12

Coneixement de l'Informe

5

Procediment relatiu a l'Informe de fiscalització 21/2019 sobre el Consorci per a la Gestió dels Residus del Vallès Oriental, corresponent a l'exercici 2016

258-00024/12

Coneixement de l'Informe

5

3. Tramitacions en curs

3.01. Projectes i proposicions de llei i altres propostes de norma

3.01.03. Decrets llei

Decret llei 3/2020, de l'11 de febrer, sobre l'increment retributiu per a l'any 2020 per al personal del sector públic de la Generalitat de Catalunya

203-00028/12

Decret llei dictat pel Govern de la Generalitat

6

3.10. Procediments que es clouen amb l'adopció de resolucions

3.10.25. Propostes de resolució

Proposta de resolució sobre la defensa dels drets del president de la Generalitat com a diputat

250-01163/12

Esmenes presentades

10

Proposta de resolució sobre la retirada del Projecte de decret de la programació de l'oferta educativa i del procediment d'admissió als centres del Servei d'Educació de Catalunya

250-01183/12

Presentació: SP PPC

11

Proposta de resolució sobre l'atenció a la discapacitat a Calafell

250-01184/12

Presentació: GP Cs

13

Proposta de resolució sobre la necessitat de combatre l'antisemitisme

250-01185/12

Presentació: GP PSC-Units

14

Proposta de resolució sobre la creació d'un grup de treball per a establir un marc català de qualitat de les pràctiques

250-01186/12

Presentació: GP PSC-Units

15

Proposta de resolució sobre el parc de bombers de Tremp

250-01187/12

Presentació: GP PSC-Units

16

Proposta de resolució sobre la creació d'una línia de finançament per a petites i mitjanes empreses i autònoms del sector primari 250-01188/12 Presentació: GP PSC-Units	17
Proposta de resolució sobre el relleu del síndic de greuges 250-01189/12 Presentació: GP PSC-Units	18
Proposta de resolució de suport als drets dels treballadors de la planta automobilitica de Nissan Motor Ibèrica 250-01191/12 Presentació: GP Cs	19
Proposta de resolució sobre el tercer fil ferroviari del Camp de Tarragona 250-01192/12 Presentació: Eusebi Campdepadrós i Pucurull, del GP JxCat, Raquel Sans Guerra, del GP ERC, Francisco Javier Domínguez Serrano, del GP Cs, Carles Castillo Rosique, del GP PSC-Units, Yolanda López Fernández, del GP CatECP, Alejandro Fernández Álvarez, del SP PPC, Natàlia Sánchez Dipp, del SP CUP-CC	20
Proposta de resolució sobre la gestió i el control dels habitatges de protecció oficial 250-01193/12 Presentació: GP CatECP	22
Proposta de resolució sobre l'impuls del Pacte contra la crisi de preus 250-01194/12 Presentació: GP PSC-Units	23
4. Informació	
4.45. Composició dels òrgans del Parlament	
4.45.05. Comissions legislatives	
Composició de la Comissió d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència 410-00004/12 Substitució de diputats	25
4.45.10. Comissions específiques creades pel Reglament o per lleis	
Composició de la Comissió de Control de l'Actuació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals 412-00006/12 Substitució de diputats	25
4.50. Compliment de resolucions i de mocions	
4.50.01. Compliment de resolucions	
Control del compliment de la Resolució 541/XII, sobre el fons de liquiditat autonòmic 290-00497/12 Informe relatiu al compliment de la Resolució	26
Control del compliment de la Resolució 554/XII, sobre la reafirmació del compromís amb relació al manteniment de la titularitat pública dels terrenys de l'Incasòl 290-00509/12 Informe relatiu al compliment de la Resolució	26
Control del compliment de la Resolució 555/XII, sobre la limitació de les pujades del preu dels lloguers 290-00510/12 Informe relatiu al compliment de la Resolució	27
Control del compliment de la Resolució 557/XII, sobre la problemàtica dels exàmens per a obtenir el carnet de conduir 290-00512/12 Informe relatiu al compliment de la Resolució	27
Control del compliment de la Resolució 558/XII, sobre les deficiències als aparells de climatització de les comissaries dels Mossos d'Esquadra 290-00513/12 Informe relatiu al compliment de la Resolució	28

Control del compliment de la Resolució 561/XII, sobre l'aprovació del Pla especial d'actuació en situació d'alerta i eventual sequera i sobre l'elaboració de criteris tècnics que facilitin la coordinació dels treballs edafològics 290-00516/12 Informe relatiu al compliment de la Resolució	28
Control del compliment de la Resolució 575/XII, sobre el pagament de les quantitats reconegudes als advocats del torn d'ofici i assistència al detingut 290-00530/12 Informe relatiu al compliment de la Resolució	30
Control del compliment de la Resolució 576/XII, sobre els jutjats de Martorell 290-00531/12 Informe relatiu al compliment de la Resolució	31
Control del compliment de la Resolució 592/XII, sobre la prevenció i extinció d'incendis i les actuacions necessàries a la Ribera d'Ebre, el Segrià i les Garrigues 290-00544/12 Informe relatiu al compliment de la Resolució	31
4.50.02. Compliment de mocions	
Control del compliment de la Moció 48/XII, sobre la política universitària i de recerca 390-00048/12 Informe relatiu al compliment de la Moció	33
4.70. Comunicacions del president de la Generalitat i comunicacions del Govern i d'altres òrgans	
4.70.05. Documentació tramesa en compliment de lleis i altres normes	
Memòria de la Fiscalia Superior de Catalunya corresponent al 2018 334-00081/12 Rectificació del text presentat	34
Programa anual d'actuació estadística per al 2020 334-00092/12 Presentació: Conseller, del Departament de la Vicepresidència i d'Economia i Hisenda	34
4.75. Dictàmens del Consell de Garanties Estatutàries	
Decret llei 1/2020, del 21 de gener, pel qual es modifica el Decret llei 17/2019, del 23 de desembre, de mesures urgents per a millorar l'accés a l'habitatge 203-00026/12 Dictamen del Consell de Garanties Estatutàries	35

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

Els documents publicats en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (BOPC) són una reproducció fidel dels documents originals presentats al Registre General del Parlament.

La numeració del BOPC no està necessàriament vinculada a una sola data.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7798

DL: B-20.066-1980

www.parlament.cat

1. Tramitacions closes amb text aprovat o closes en la formulació

1.30. Altres tramitacions

1.30.06. Procediments relatius a les corporacions locals i a altres informes o memòries de la Sindicatura de Comptes

Procediment relatiu a l'Informe de fiscalització 18/2019, sobre l'Ajuntament de Vilassar de Dalt, romanent de tresoreria, corresponent a l'exercici del 2017

258-00023/12

CONEIXEMENT DE L'INFORME

D'acord amb l'article 188.4 del Reglament, el Parlament ha conegut l'Informe.

Procediment relatiu a l'Informe de fiscalització 21/2019 sobre el Consorci per a la Gestió dels Residus del Vallès Oriental, corresponent a l'exercici 2016

258-00024/12

CONEIXEMENT DE L'INFORME

D'acord amb l'article 188.4 del Reglament, el Parlament ha conegut l'Informe.

3. Tramitacions en curs

3.01. Projectes i proposicions de llei i altres propostes de norma

3.01.03. Decrets llei

Decret llei 3/2020, de l'11 de febrer, sobre l'increment retributiu per a l'any 2020 per al personal del sector públic de la Generalitat de Catalunya

203-00028/12

DECRET LLEI DICTAT PEL GOVERN DE LA GENERALITAT

Reg. 58404 / Coneixement: Mesa del Parlament, 18.02.2020

Acord: La Mesa del Parlament, en la sessió tinguda el dia 18 de febrer de 2020, ha pres coneixement del Decret llei 3/2020, de l'11 de febrer, sobre l'increment retributiu per a l'any 2020 per al personal del sector públic de la Generalitat de Catalunya, publicat al DOGC 8063, de 13.02.2020, i ha manifestat que el termini de 30 dies perquè el Parlament el controlï pel procediment que estableix l'article 158 del Reglament del Parlament s'inicia el dia 14 de febrer de 2020.

A la Mesa del Parlament

Víctor Cullell i Comellas, secretari del Govern de la Generalitat de Catalunya,

Certifico:

Que en la sessió del Govern de la Generalitat del dia 11 de febrer de 2020, s'ha pres, entre d'altres, l'acord que es reproduïx a continuació:

«A proposta del conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública, s'aprova la iniciativa SIG20PDA0120 - Projecte de decret llei sobre l'increment retributiu per a l'any 2020 per al personal del sector públic de la Generalitat de Catalunya.

Aquest Decret llei és a proposta conjunta amb el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda, el conseller d'Educació i la consellera de Justícia.»

I, perquè així consti, lliuro aquest certificat a Barcelona l'11 de febrer de 2020.

Decret llei 3/2020, d'11 de febrer, sobre l'increment retributiu per a l'any 2020 per al personal del sector públic de la Generalitat de Catalunya

El president de la Generalitat de Catalunya

L'article 67.6.a de l'Estatut preveu que els decrets lleis són promulgats, en nom del rei, pel president o presidenta de la Generalitat.

D'acord amb l'anterior promulgo el següent

Decret llei

Exposició de motius

El Reial decret llei 2/2020, del 21 de gener de 2020, pel qual s'aproven mesures urgents en matèria de retribucions en l'àmbit del sector públic, habilita amb caràcter bàsic per a totes les administracions un increment retributiu fins a un màxim del 2% respecte de l'exercici 2019. Addicionalment a aquest increment retributiu, s'habilita un altre 1% d'increment retributiu variable, amb efectes d'1 de juliol de 2020, en el cas que el Producte Interior Brut (PIB) a preus constants en 2019 assolís o superés el 2,5 %. En cas de no superar aquest percentatge de creixement, es preveu la disminució proporcional de l'increment retributiu. D'altra banda, permet que s'autoritzi un increment addicional del 0,30% de la massa salarial per a, entre altres mesures, la implantació de plans o projectes de millora de la productivitat o l'eficiència, la revi-

sió de complements específics entre llocs amb funcions equiparables, l'homologació de complements de destinació o l'aportació a plans de pensions.

D'altra banda, els pressupostos de la Generalitat per al 2012, autoritzaven el Govern per a l'adopció de mesures excepcionals de reducció retributiva, autorització que va ser expressament prorrogada per a l'exercici 2013 mitjançant l'article 9 del Decret 170/2012, de 27 de desembre, pel qual s'estableixen els criteris d'aplicació de la pròrroga dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2012 mentre no entrin en vigor els del 2013. En virtut d'aquesta habilitació, l'Acord GOV/19/2013, de 26 de febrer, pel qual s'adopten mesures excepcionals de reducció de les despeses de personal per a l'exercici pressupostari 2013, va disposar la mesura de reducció de les retribucions anuals del personal inclòs dins el seu àmbit d'aplicació en la quantia equivalent a l'import d'una paga extraordinària i, quan correspongui, d'una paga addicional del complement específic o equivalent. En el mateix sentit, l'Acord GOV/20/2013, de 26 de febrer, adoptava mesures excepcionals de reducció retributiva adreçades al personal funcionari i interí dels cossos de l'Administració de Justícia a Catalunya.

Els esmentats acords del Govern preveien expressament el caràcter temporal de les mesures retributives adoptades, per tant, podien ésser objecte de reversió en el moment en què la situació econòmica i financera ho permetés. En aquest sentit, el Decret llei 9/2014, de 30 de desembre, de mesures urgents en matèria de personal deixa sense efecte per al 2015 la reducció de les retribucions del personal per un import equivalent a una paga extraordinària, de forma que es restableixen les quanties vigents abans de les mesures.

La Mesa General de Negociació dels Empleats Públics de l'Administració de la Generalitat va acordar, l'11 de desembre de 2018, el retorn de les quanties equivalents a les pagues extraordinàries que es van deixar de percebre en els exercicis 2013 i 2014, preveient durant l'any 2020 la recuperació parcial del 60% de l'import de la paga extraordinària de l'any 2013.

D'acord amb l'anterior, es considera que concorren les circumstàncies que fan imprescindible adoptar mesures extraordinàries i urgents per aplicar aquest increment retributiu i la recuperació parcial del 60% de l'import de la paga extraordinària de l'any 2013.

És voluntat del Govern de la Generalitat donar un compliment immediat a aquestes mesures i no demorar aquest increment retributiu per al col·lectiu de persones al servei de l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

Atesa la necessitat extraordinària i urgent a què habilita la figura del decret llei, en els termes que preveu l'article 38 de la Llei 13/2008, de 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern,

Vist que s'ha efectuat el tràmit de negociació sindical corresponent, a què fa referència l'article 37.1 del Text refós de la Llei de l'Estatut bàsic de l'empleat públic, aprovat pel Reial decret legislatiu 5/2015, de 30 d'octubre,

En ús de l'autorització concedida per l'article 64 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, a proposta del conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública, del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda, del conseller d'Educació i de la consellera de Justícia, i d'acord amb el Govern,

Decreto:

Article 1. Increment retributiu

1. Les disposicions d'aquest article s'apliquen al personal inclòs dins de l'àmbit d'aplicació dels articles 23 i 25.5 del Títol III de la Llei 4/2017, de 28 de març, de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2017 amb excepció dels òrgans superiors de l'Administració de la Generalitat referits a l'article 5.1 de la Llei 13/1989, del 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Admi-

nistració de la Generalitat de Catalunya. Aquest article també és aplicable al personal a què fan referència les disposicions addicionals 14, 15, 16, 17, 18 i 20 de la Llei 4/2017, de 28 de març.

2. Al personal al servei de l'Administració de la Generalitat no sotmès al règim laboral, així com al personal a què fan referència els articles 28 i 29 de la Llei 4/2017, de 28 de març, se li aplica un increment del 2% en cadascun dels conceptes retributius, amb efectes de l'1 de gener de 2020, respecte dels imports vigents a 31 de desembre de 2019.

3. Addicionalment i amb efectes de l'1 de juliol de 2020, les retribucions vigents a 31 de desembre de 2019 s'incrementen, en funció del Producte Interior Brut (PIB) a preus constants de 2019, en els percentatges següents:

Increment del 1%: PIB igual o superior a 2,5%.

Increment del 0,80%: PIB igual a 2,4%.

Increment del 0,60%: PIB igual a 2,3%.

Increment del 0,40%: PIB igual a 2,2%.

Increment del 0,20%: PIB igual a 2,1%.

4. La massa salarial del personal laboral per a l'exercici 2020 no pot experimentar un increment superior als percentatges expressats en l'apartat anterior, sens perjudici del que disposa l'apartat 5 d'aquest article, respecte al corresponent per a l'exercici 2019, en termes d'homogeneïtat per als dos períodes objecte de comparació, tant pel que fa a efectius de personal i antiguitat com al règim de treball, jornada, hores extraordinàries i altres condicions laborals, tenint en compte l'increment anual consolidat pel 2019.

5. Els imports màxims del complement de productivitat variable i de les retribucions variables en funció d'objectius a què fan referència els articles 25.3 i 29.2 de la Llei 4/2017, del 28 de març, s'incrementen en els percentatges expressats en l'apartat segon d'aquest article respecte dels imports màxims reconeguts al 2019.

Les retribucions que tenen caràcter d'absorbibles, la indemnització per residència i les indemnitzacions per raó de serveis no experimenten cap increment respecte de les fixades per al 2019.

A efectes de l'absorció dels complements personals transitoris, de l'increment general de retribucions només es pot absorbir el 50% corresponent a les retribucions complementàries.

6. S'autoritza un increment retributiu addicional del 0,30% de la massa salarial del 2019 que es podrà destinar, entre d'altres mesures, a la implantació de plans i projectes de millora de la productivitat o eficiència, a la revisió de complements específics, a l'homologació de complements de destinació o a l'aportació a plans de pensions.

7. L'establert en aquest article s'entén sens perjudici de les adequacions retributives de caràcter singular i excepcional que resultin imprescindibles pel contingut dels llocs de treball, per la variació del nombre d'efectius assignats a cada programa o pel grau d'assoliment dels objectius que s'hi fixen, amb el compliment estricte de la normativa vigent.

Article 2. Recuperació parcial de l'import de la paga extraordinària de l'any 2013

1. El personal del sector públic, inclosos els alts càrrecs i directius, que van deixar de percebre de forma efectiva durant l'exercici 2013 la quantia equivalent a l'import d'una paga extraordinària, paga addicional del complement específic o equivalent, percebrà el 60% de l'import que es va deixar de percebre en aplicació d'aquesta mesura de reducció retributiva.

2. Aquest abonament es realitzarà en una sola vegada, durant l'any 2020 i en concepte de recuperació dels imports deixats de percebre de manera efectiva en aplicació de l'Acord GOV/19/2013, de 26 de febrer, pel qual s'adopten mesures ex-

cepcionals de reducció de les despeses de personal per a l'exercici pressupostari 2013 i l'Acord GOV/20/2013, de 26 de febrer, pel qual s'adopten mesures excepcionals de reducció de les despeses del personal al servei de l'Administració de justícia, per a l'exercici pressupostari 2013.

3. Les quantitats resultants seran objecte d'adequació, si escau, en els casos en què s'hagin percebut quantitats equivalents per aquest concepte en execució d'una sentència o d'altres resolucions judicials, o per altres circumstàncies.

Disposicions addicionals

Primera

Els imports dels mòduls econòmics dels centres educatius privats concertats corresponents a despeses de personal, actualitzats d'acord amb la disposició addicional 23 i fixats a l'annex 1 de la Llei 4/2017, del 28 de març, s'incrementen en un 2% en cadascun dels conceptes retributius amb efectes de l'1 de gener de 2020.

Així mateix, amb efectes de l'1 de juliol de 2020, els imports de mòduls s'incrementaran en el percentatge addicional que correspongui d'acord amb l'apartat 3 de l'article 1 d'aquest Decret llei i en un import equivalent al 0,30% addicional establert a l'apartat 5 de l'article 1 d'aquest Decret llei, en els termes acordats per al personal funcionari docent no universitari del Departament d'Educació.

Segona

Amb efectes de l'1 de gener de 2020, la quantia de les pensions a què fan referència els apartats primer i tercer de l'article 30 de la Llei 4/2017, del 28 de març, s'incrementen en un 0,9% respecte de les vigents a 31 de desembre de 2019. Les pensions i assignacions temporals atorgades a l'empara de la Llei 6/2003, de 22 d'abril, de l'estatut dels expresidents de la Generalitat, i de la Llei 2/1988, de 26 de febrer, sobre assignacions temporals i pensions als presidents del Parlament, en cessar, i als seus familiars, s'han d'actualitzar d'acord amb la seva normativa.

Disposicions finals

Primera

S'habilita el Departament de la Vicepresidència i d'Economia i Hisenda i el Departament de Polítiques Digitals i Administració Pública perquè, en els seus àmbits competencials, emetin les instruccions necessàries per a l'efectivitat i el control d'aquest Decret llei.

Segona

S'habilita el Departament d'Educació per aplicar al personal del sector educatiu privat concertat que percep les seves retribucions a través del pagament delegat una quantitat equivalent a tots els efectes a l'establerta en aquest Decret llei per al personal funcionari docent no universitari.

Tercera

Aquest Decret llei entra en vigor el mateix dia de la seva publicació al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

Per tant, ordeno que tots els ciutadans als quals sigui aplicable aquest Decret llei cooperin en el seu compliment o que els tribunals i autoritats als quals pertochi el facin complir.

Barcelona, 11 de febrer de 2020

Joaquim Torra i Pla, president de la Generalitat de Catalunya; Jordi Puigneró i Ferrer, conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública; Pere Aragonès i Garcia, vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda; Josep Bargalló Valls, conseller d'Educació; Ester Capella i Farré, consellera de Justícia

Antecedents del Decret llei

1. Publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* del Decret llei 3/2020, d'11 de febrer, sobre l'increment retributiu per a l'any 2020 per al personal del sector públic de la Generalitat de Catalunya.
2. Decret llei sobre l'increment retributiu per a l'any 2020 per al personal del sector públic de la Generalitat de Catalunya.
3. Comunicat adreçat a la Secretaria del Govern relatiu a la tramitació del Projecte de decret llei, d'acord amb l'article 38.2 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat de Catalunya i del Govern.
4. Informe justificatiu previst a l'article 38.3 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat de Catalunya i del Govern, de 15 de gener de 2019.
5. Informe de l'Assessoria Jurídica del Departament de Polítiques Digitals i Administració Pública de 10 de febrer de 2020.
6. Memòria econòmica de la Direcció General de Pressupostos de 10 de febrer de 2020.
7. Acord de la Mesa General de Negociació dels Empleats Públics de l'Administració de la Generalitat de Catalunya d'11 de desembre de 2018.
8. Acord d'adhesió entre el Departament de Justícia i les organitzacions sindicals integrants de la Mesa de Negociació del personal al servei de l'Administració de Justícia sobre el retorn de les quantitats equivalents a les pagues extraordinàries que es van deixar de percebre en els exercicis 2013 i 2014 de 19 de desembre de 2018.
9. Certificat de la Mesa General de Negociació dels Empleats Públics de l'Administració de la Generalitat de Catalunya de 28 de gener de 2020.
10. Acord entre el Departament de Justícia de 3 de febrer de 2020
11. Certificat de la Comissió de Retribucions i Despeses de Personal del Consell per a l'Impuls i l'Ordenació de la Reforma de l'Administració de 5 de febrer de 2020.
12. Certificat de la Comissió Tècnica de la Funció Pública de 12 de febrer de 2020.

N. de la r.: Els antecedents del Decret llei poden ésser consultats a l'Arxiu del Parlament.

3.10. Procediments que es clouen amb l'adopció de resolucions

3.10.25. Propostes de resolució

Proposta de resolució sobre la defensa dels drets del president de la Generalitat com a diputat

250-01163/12

ESMENES PRESENTADES

Reg. 58425 / Admissió a tràmit: Mesa de la , 18.02.2020

GRUP PARLAMENTARI REPUBLICÀ (REG. 58425)

A la Mesa del Parlament

Anna Caula i Paretas, portaveu del Grup Parlamentari Republicà, d'acord amb el que estableix l'article 167.3 del Reglament del Parlament, presenta les següents esmenes a la Proposta de resolució sobre la defensa dels drets del president de la Generalitat com a diputat (tram. 250-01163/12).

Esmena 1

GP Republicà

De modificació del punt 1

1) Denunciar que la Junta Electoral Central i el Tribunal Suprem han usurpat l'acta de diputat del MHP Sr. Quim Torra i Pla en una decisió injusta i impròpia d'un Estat democràtic i que ha vulnerat els seus drets polítics.

Esmena 2

GP Republicà

De modificació i refosa dels punts 2 i 3 en un únic punt 2

2) Adoptar totes les mesures possibles per revertir els Acords de la Junta Electoral Central de 3 i de 23 de gener de 2020 i poder restituir Molt Honorable President de la Generalitat, Quim Torra i Pla, en la seva condició de diputat.

Esmena 3

GP Republicà

D'addició d'un nou punt 3

3) Denunciar que els acords de la Junta Electoral Central i la denegació de les mesures cautelars per part del Tribunal Suprem vulneren l'autonomia parlamentària, motiu pel qual cal defensar les institucions catalanes combatent la decisió de la JEC contra el President Quim Torra i protegint la validesa, l'eficàcia i la seguretat jurídica dels acords que adopta el Parlament de Catalunya necessaris per millorar les condicions de vida de la ciutadania.

Palau del Parlament, 14 de febrer de 2020

Anna Caula i Paretas, portaveu GP ERC

Proposta de resolució sobre la retirada del Projecte de decret de la programació de l'oferta educativa i del procediment d'admissió als centres del Servei d'Educació de Catalunya

250-01183/12

PRESENTACIÓ: SP PPC

Reg. 58137 / Admissió a tràmit: Mesa del Parlament, 18.02.2020

A la Mesa del Parlament

Alejandro Fernández Álvarez, representant, Daniel Serrano Coronado, diputat del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, d'acord amb el que estableixen els articles 167 i 168 del Reglament del Parlament, presenten la Proposta de resolució per a la retirada Projecte de decret de la programació de l'oferta educativa i del procediment d'admissió en els centres del Servei d'Educació de Catalunya, per tal que sigui substanciada davant la Comissió d'Educació, amb el text següent:

Exposició de motius

El Govern de la Generalitat, el proppassat 30 de gener de 2020, va publicar al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* (DOGC) l'Edicte, de 24 de gener d'enguany, pel qual se sotmet a informació pública el Projecte de decret de la programació de l'oferta educativa i del procediment d'admissió en els centres del Servei d'Educació de Catalunya en tràmit al Departament d'Educació.

El projecte de decret publicat pel Departament d'Educació de la Generalitat trenca per primera vegada a Catalunya un dels principals consensos del sistema educatiu. Fins la presentació d'aquest projecte de decret a Catalunya el sistema educatiu s'ha basat en la pacífica coexistència d'una triple oferta: d'una banda l'oferta plena-

ment pública, per una altra, l'oferta concertada, i per tant sostinguda amb fons públics, i per últim l'oferta plenament privada.

Aquest consens va quedar preservat a la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'Educació a través de la regulació del Servei d'Educació de Catalunya format per els centres educatius sostinguts amb fons públics, és a dir, els públics i els centres concertats. Però ara el Govern, a través del decret anunciat, vol dotar-se d'instruments per a controlar, des de l'àmbit públic, l'oferta educativa concertada.

El projecte de decret no només no trenca un consens, sinó que també esdevé una norma limitadora dels drets de les mares i pares, així com dels titulars dels centres educatius concertats.

En efecte, la proposta de decret atemptat de forma clara la llibertat educativa que la Constitució i l'Estatut reconeixen i emparen. Les disposicions contingudes al projecte de decret atempten contra un dels principals drets en l'àmbit educatiu com és el la lliure elecció de centre docent per part de les mares i els pares dels alumnes, així com el dret a la lliure creació i direcció de centres docents.

A les mares i als pares als hi assisteix el dret fonamental a poder escollir per als seus fills el centre educatiu, públic o privat, que respongui millor a les seves preferències. Un dret que no pot garantir-se si els poders públics no tenen l'obligació, dins les seves efectives possibilitats, de garantir l'exercici d'aquest dret d'elecció de centre. Així, l'entrada en vigor d'aquest projecte de decret, sota l'excusa de la programació de l'oferta educativa i el garantiment del dret a l'educació, posarà en mans del Govern elements que dificulten la garantia de la lliure elecció de centre docent.

Però només és una qüestió de limitació del dret d'elecció el que està en joc, també el dret de llibertat d'empresa queda limitat. El decret és un instrument del que es vol dotar el Govern per a limitar la gestió dels centres concertats, que no podem oblidar són d'iniciativa privada.

Els projectes educatius impulsats per la iniciativa privada han de poder gestionar-se lliurement, sense la intromissió dels poders públics en el procés d'admissió d'alumnes, quin objectiu és també el del projecte de decret.

Per aquests motius, el Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya presenta la següent:

Proposta de resolució

El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a:

1. Retirar, de forma immediata, el Projecte de decret de la programació de l'oferta educativa i del procediment d'admissió en els centres del Servei d'Educació de Catalunya, sotmès a informació pública per l'Edicte de 24 de gener de 2020 (DOGC núm. 8053 - 30 de gener de 2020).

2. Iniciar, amb la representació de les mares i els pares d'alumnes i el sector de les escoles concertades, la negociació d'un nou decret consensuat que no limiti els drets d'elecció de centre i garanteixi el manteniment i la suficiència dels actuals concerts educatius.

Palau del Parlament, 11 de febrer de 2020

Alejandro Fernández Álvarez, representant; Daniel Serrano Coronado, diputat,
SP PPC

Proposta de resolució sobre l'atenció a la discapacitat a Calafell

250-01184/12

PRESENTACIÓ: GP CS

Reg. 58242 / Admissió a tràmit: Mesa del Parlament, 18.02.2020

A la Mesa del Parlamento

Lorena Roldán Suárez, portavoz del Grup Parlamentari de Ciutadans, Noemí de la Calle Sifré, diputada del Grup Parlamentari de Ciutadans, de acuerdo con lo establecido por los artículos 167 y 168 del Reglamento del Parlamento, presentan la Propuesta de resolución sobre la atención a la discapacidad en el municipio de Calafell, para que sea sustanciada ante la Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies, con el siguiente texto:

Exposición de motivos

Según datos actualizados del Idescat en la comarca del Baix Penedés hay 7.990 personas con discapacidad, de las cuales 1.871 son vecinos de Calafell. Entre ellos 1.087 son personas con discapacidad física, 706 con una gran discapacidad con un porcentaje superior al 65%.

El 3 de diciembre de 2018, el Pleno del Ayuntamiento de Calafell, en sesión de carácter ordinario, debatió una moción en la que se constataba la insuficiencia de recursos destinados a las personas con una gran discapacidad, y la inexistencia de un centro residencial o centro de atención especializada.

Ante esta circunstancia, los grupos políticos que componen el Pleno Municipal de Calafell aprobaron con un amplio consenso político la necesidad de firmar convenios con la Generalitat de Catalunya para la cesión de solares o equipamientos municipales para la construcción de nuevas residencias públicas o en régimen de concierto para la gran discapacidad en el municipio,

Dicha moción también instaba al Govern de la Generalitat de Catalunya a crear en el municipio de Calafell plazas residenciales públicas o en régimen de concierto para las personas con gran discapacidad, aumentar las plazas en centros de día y las plazas en viviendas tuteladas, así como incrementar el número y el importe de las Prestaciones Económicas Vinculadas (PEV).

Por todo ello, el Grup Parlamentari de Ciutadans presenta la siguiente:

Propuesta de resolución

El Parlamento de Catalunya insta al Gobierno de la Generalitat a:

1. Aumentar en el municipio de Calafell plazas residenciales públicas o en régimen de concierto para las personas con gran discapacidad, las plazas en centros de día y las plazas en viviendas tuteladas, así como incrementar el número y el importe de las Prestaciones Económicas Vinculadas (PEV).
2. Firmar los convenios necesarios con el Ayuntamiento de Calafell para la cesión de solares o equipamientos de titularidad municipal para la construcción de nuevas residencias públicas o en régimen de concierto para la gran discapacidad en el municipio.

Palacio del Parlamento, 11 de febrero de 2020

Lorena Roldán Suárez, portavoz; Noemí de la Calle Sifré, diputada, GP Cs

Proposta de resolució sobre la necessitat de combatre l'antisemitisme

250-01185/12

PRESENTACIÓ: GP PSC-UNITS

Reg. 58246 / Admissió a tràmit: Mesa del Parlament, 18.02.2020

A la Mesa del Parlament

Eva Granados Galiano, portaveu, Ferran Pedret i Santos, portaveu adjunt del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, d'acord amb el que estableixen els articles 167 i 168 del Reglament del Parlament, presenten la Proposta de resolució sobre la necessitat de combatre l'antisemitisme, per tal que sigui substanciada davant la Comissió d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, amb el text següent:

Exposició de motius

L'antisemitisme es troba arrelat a Europa des de fa segles. El repàs dels atacs, pogroms i assassinats, discriminacions pel que fa a l'exercici de determinades professions, així com discriminacions de tota altra mena, de desplaçaments forçosos de població, el confinament en calls o ghettos, al llarg de la història del continent, ho deixa ben palès.

El moment més infamant de la història de la nostra espècie, l'intent d'extermini complet dels jueus i jueves d'Europa posat en marxa pel règim nazi fins la seva desfeta al maig de 1945, la Shoah, l'Holocaust, va suposar l'assassinat de fins a 6 milions d'homes, dones i infants jueus.

L'existència de 6 milions de víctimes mortals d'entre els aproximadament 11 milions de víctimes d'intents d'extermini col·lectiu durant el domini nazi de l'Europa continental, entre els quals cal incloure també opositors polítics i sindicalistes, gitans, eslaus, Testimonis de Jehovà, persones LGTBI, persones discapacitades, i persones considerades asocials, permeten formar-se una imatge de com el substrat antisemita existent a Europa va ser aprofitat pel nazisme en el seu ascens al poder i per mantenir-s'hi, com a element vertebrador del seu discurs i de la seva política racista.

La col·laboració de diversos altres governs de l'Europa dels anys 40 del segle XX amb la deportació dels seus ciutadans de bagatge jueu per a ser víctimes de la maquinària d'extermini nazi és una altra de les moltes mostres de l'arrelament de l'antisemitisme al continent.

Lamentablement, malgrat l'evidència dels horrors indescriptibles als quals l'antisemitisme i el racisme podien donar lloc, aquest substrat antisemita no va ser completament eradicat de les nostres societats.

No van faltar, des de l'inici, els negacionistes de l'Holocaust, ni han mancat després els defensors d'un revisionisme històric que pretén minimitzar-lo. Així mateix, no ha mancat la reproducció social dels estereotips negatius, dels trops negativament connotats, de pràctiques discriminatòries o de discursos de l'odi.

La tendència a l'alça de nacionalpopulismes i identitarismes que impugnen i erosionen els principis més bàsics d'una democràcia formal, establerts en successives onades de revolucions liberals i més tard evolucionats amb l'aparició de l'Estat social i democràtic de Dret, ha anat acompanyat d'un increment de la retòrica antisemita i dels atacs i atemptats antisemita.

Aquest discurs de l'odi és sovint promogut per organitzacions i persones amb poder i influència, el que resulta més preocupant encara. Un exemple recent el constitueixen les declaracions del president hongarès, Víktor Orbán, que constitueixen un compendi dels trops i estereotips antisemites: *«We are fighting an enemy that is different from us. Not open, but hiding. Not straightforward, but crafty. Not national, but international. It does not believe in working but speculates with money; it does not have its homeland, but feels it owns the whole world.»*

La combinació d'aquest moviment de replegament identitari amb l'auge de l'antisemitisme, la degradació de la qualitat de la deliberació pública, la promoció de discursos que pretenen l'existència de solucions dràstiques i senzilles a problemes complexos en societats plurals, i el retorn del mite de l'autoritat ferma, de l'home fort, són o haurien de ser motiu de preocupació per totes les persones que vulguin preservar el caràcter democràtic i plural de les nostres societats.

Combatre l'antisemitisme i també la seva banalització esdevé, doncs, una prioritat per defensar un concepte obert i pluralista de la societat, així com per defensar i aprofundir en el caràcter democràtic dels Estats europeus.

Per aquests motius, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar presenta la següent:

Proposta de resolució

El Parlament de Catalunya:

1. Expressa la seva més profunda preocupació per l'auge del discurs antisemita i dels atacs i atemptats antisemites arreu d'Europa.

2. Fa una crida al conjunt de la ciutadania de Catalunya a combatre i aïllar els discursos de l'odi, entre els quals es troba el discurs antisemita.

3. Insta el Govern de la Generalitat de Catalunya a millorar, dins l'àmbit de les seves competències, els mecanismes a través dels quals es recullen dades sobre els incidents o delictes relacionats amb els discursos de l'odi, de tal manera que sigui el més fàcil possible identificar els casos motivats per l'antisemitisme.

4. Insta el Govern de la Generalitat de Catalunya a desenvolupar campanyes de sensibilització de la ciutadania de Catalunya contra els discursos de l'odi, i que combatin també, entre d'altres estereotips xenòfobs, racistes o homòfobs, els estereotips, prejudicis i pseudo-arguments antisemites.

Palau del Parlament, 5 de febrer de 2020

Eva Granados Galiano, portaveu; Ferran Pedret i Santos, portaveu adjunt, GP PSC-Units

Proposta de resolució sobre la creació d'un grup de treball per a establir un marc català de qualitat de les pràctiques

250-01186/12

PRESENTACIÓ: GP PSC-UNITS

Reg. 58247 / Admissió a tràmit: Mesa del Parlament, 18.02.2020

A la Mesa del Parlament

Eva Granados Galiano, portaveu, Pol Gibert Horcas, diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, d'acord amb el que estableixen els articles 167 i 168 del Reglament del Parlament, presenten la Proposta de resolució sobre la creació d'un grup de treball que tingui per objecte l'establiment d'un marc català de qualitat de les pràctiques, per tal que sigui substanciada davant la Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies, amb el text següent:

Exposició de motius

La Moció 75/XII, sobre la lluita contra la desocupació i la precarietat laboral, aprovada pel Ple del Parlament l'11 d'abril de 2019, instava el Govern, entre d'altres, a convocar en els propers tres mesos un grup de treball que tingués per objecte l'establiment d'un marc català de qualitat de les pràctiques que recollís les recomanacions del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i que tingués com a model base el document que va adoptar el Fòrum Europeu de la Joventut sobre aquest tema.

El Govern, a través de l'informe relatiu al compliment de la Moció 75/XII del Parlament de Catalunya, signat pel Conseller de Treball, Afers Socials i Famílies el 31 de juliol de 2019, informava de la vigència del Grup de Treball de Joves i Treball, depenent del Consell de Relacions Laborals, els integrants del qual consideraven que les pràctiques sense relació laboral quedaven fora del seu àmbit competencial. El Conseller de Treball, Afers Socials i Famílies, en canvi, va afirmar al Ple del Parlament a la sessió del 7 de febrer de 2020 que, en relació a les pràctiques, s'estava treballant des del Grup de Treball de Joves i Treball.

L'esmentat control de compliment informava que s'estava treballant des del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies per impulsar la creació d'un grup de treball que tingués per objecte l'establiment d'un marc català de qualitat de les pràctiques i de posar-lo en marxa durant el darrer trimestre de 2019.

Arribats a aquest punt, ens trobem al primer trimestre de 2020 i encara no s'ha convocat cap grup de treball amb aquest objectiu.

Per aquests motius, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar presenta la següent:

Proposta de resolució

El Parlament de Catalunya insta el Govern a:

Convocar, en els propers tres mesos, un grup de treball que tingui per objecte l'establiment d'un marc català de qualitat de les pràctiques, que reculli les recomanacions del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i que tingui com a model base el document que va adoptar el Fòrum Europeu de la Joventut sobre aquest tema.

Palau del Parlament, 11 de febrer de 2020

Eva Granados Galiano, portaveu; Pol Gibert Horcas, diputat, GP PSC-Units

Proposta de resolució sobre el parc de bombers de Tremp

250-01187/12

PRESENTACIÓ: GP PSC-UNITS

Reg. 58248 i 58641 / Admissió a tràmit: Mesa del Parlament, 18.02.2020

A la Mesa del Parlament

Eva Granados Galiano, portaveu, Carles Castillo Rosique, diputat, Òscar Ordeig i Molist, diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, d'acord amb el que estableixen els articles 167 i 168 del Reglament del Parlament, presenten la Proposta de resolució sobre el parc de bombers de Tremp, per tal que sigui substanciada davant la Comissió d'Interior, amb el text següent:

Exposició de motius

La Ciutat de Tremp compta amb diferents serveis d'emergències com són, entre altres, els Mossos d'Esquadra, l'hospital supracomarcal i l'helicòpter d'emergències mèdiques. El municipi ocupa una situació de centralitat respecte als dos Pallars, l'Alta Ribagorça i la Vall d'Aran i compta amb un Parc de Bombers construït l'any 2009 amb unes dimensions superiors a les necessàries en previsió de la possibilitat d'albergar altres serveis d'emergències, fet per la qual presenta unes condicions òptimes per a l'establiment de la seu de la futura Regió d'Emergències del Pirineu.

Paral·lelament, el parc de bombers de Tremp pateix dèficits en efectius tant de bombers professionals com de bombers voluntaris. Aquest dèficit també afecta els parcs de Bombers del Pirineu. L'escassetat de mitjans humans i materials que pateixen els parcs de bombers posa en risc la seguretat de la població de l'àmbit d'ac-

tuació del Parc de Bombers de Tremp i dels mateixos professionals del Cos que hi presten servei.

En aquest sentit, s'ha d'insistir a reclamar la renovació de la flota de vehicles del Parc de Bombers de Tremp, a més demanar que, en tant que Àrea Bàsica d'Emergències (ABE), pugui disposar d'un vehicle autoescala i de la corresponent dotació dels recursos humans necessaris per al seu maneig.

Per aquests motius, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar presenta la següent:

Proposta de resolució

El Parlament de Catalunya insta el Govern a:

1. Consolidar els parcs de bombers del Pirineu com a parcs mixtos professionals i voluntaris.

2. Destinar els recursos necessaris per ampliar la plantilla de bombers professionals i de bombers voluntaris als parcs de bombers professionals del Pirineu.

3. Renovar la flota de vehicles dels parcs de bombers del Pirineu, destinant un vehicle escala i un furgó de salvament al parc de bombers de Tremp.

Palau del Parlament, 6 de febrer de 2020

Eva Granados Galiano, portaveu; Carles Castillo Rosique, Òscar Ordeig i Molist, diputats, GP PSC-Units

Proposta de resolució sobre la creació d'una línia de finançament per a petites i mitjanes empreses i autònoms del sector primari

250-01188/12

PRESENTACIÓ: GP PSC-UNITS

Reg. 58249 / Admissió a tràmit: Mesa del Parlament, 18.02.2020

A la Mesa del Parlament

Eva Granados Galiano, portaveu, Òscar Ordeig i Molist, diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, d'acord amb el que estableixen els articles 167 i 168 del Reglament del Parlament, presenten la Proposta de resolució sobre la creació d'una nova línia de finançament per a PIMES i Autònoms del Sector Primari per fer front a la crisi de preus i els problemes de liquiditat, per tal que sigui substanciada davant la Comissió d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, amb el text següent:

Exposició de motius

La crisi econòmica primer, i la crisi de preus després, estan provocant seriosos problemes de viabilitat, finançament i liquiditat als productors d'aliments de Catalunya.

Les restriccions per accedir a crèdits i finançament per part dels agricultors i ramaders està subjecte a importants restriccions, garanties o avals que dificulten la seva obtenció.

El sector agroalimentari representa un dels pilars econòmics i estratègics del país i requereix de polítiques públiques que li donin suport.

Dintre del sector agroalimentari, la situació dels petits i mitjans productors és de gran dificultat, ja que no tenen prou mecanismes i força per fixar el preu de venda dels seus productes. Per aquest motiu, és molt important aprovar mesures que garanteixin un preu just dels productors d'aliments.

Mentre això no succeeix, cal prendre mesures urgents de finançament del sector per tal de facilitar l'activitat de moltes explotacions.

Per aquests motius, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar presenta la següent:

Proposta de resolució

El Parlament de Catalunya insta el Govern, a través de l'Institut Català de Finances i del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, a impulsar una nova línia de finançament, amb 30 milions d'euros, que serveixi per operacions d'inversió i/o de circulat, i avals per a PIMES i Autònoms del sector primari que permetin fer front als problemes de liquiditat actuals.

Palau del Parlament, 6 de febrer de 2020

Eva Granados Galiano, portaveu; Òscar Ordeig i Molist, diputat, GP PSC-Units

Proposta de resolució sobre el relleu del síndic de greuges

250-01189/12

PRESENTACIÓ: GP PSC-UNITS

Reg. 58250 / Admissió a tràmit: Mesa del Parlament, 18.02.2020

A la Mesa del Parlament

Eva Granados Galiano, portaveu, Ferran Pedret i Santos, portaveu adjunt, Jordi Terrades i Santacreu, diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, d'acord amb el que estableixen els articles 167 i 168 del Reglament del Parlament, presenten la Proposta de resolució sobre el relleu del Síndic de Greuges de Catalunya, per tal que sigui substanciada davant la Comissió d'Asser Institucionals, amb el text següent:

Exposició de motius

El Síndic de Greuges és la institució de la Generalitat de Catalunya que té la funció de defensar i protegir els drets i llibertats constitucionals i estatutàries, i supervisar l'activitat de les administracions, els organismes, les empreses i les persones. També ha de vetllar perquè les administracions garanteixin el dret a una bona administració i el dret a accedir, en condicions d'igualtat, als serveis públics i als serveis econòmics d'interès general.

La figura del Síndic de Greuges ha de mantenir una actitud d'equitat davant dels informes que emet, i ha de ser reconegut per a tothom per l'ètica de les seves actuacions i actituds.

L'actual Síndic de Greuges de Catalunya ha finalitzat el seu mandat estatutari sense capacitat de renovació.

Per aquests motius, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar presenta la següent:

Proposta de resolució

El Parlament de Catalunya demana al Síndic de Greuges que prengui en consideració la renúncia al seu càrrec i que la seva responsabilitat sigui exercida pel seu adjunt general fins que el Parlament de Catalunya nomeni un nou Síndic o Síndica de Greuges.

Palau del Parlament, 7 de febrer de 2020

Eva Granados Galiano, portaveu; Ferran Pedret i Santos, portaveu adjunt; Jordi Terrades i Santacreu, diputat, GP PSC-Units

Proposta de resolució de suport als drets dels treballadors de la planta automobilística de Nissan Motor Ibèrica

250-01191/12

PRESENTACIÓ: GP CS

Reg. 58282 / Admissió a tràmit: Mesa del Parlament, 18.02.2020

A la Mesa del Parlamento

Lorena Roldán Suárez, portavoz, Martí Pachamé Barrera, diputado del Grup Parlamentari de Ciutadans, de acuerdo con lo establecido por los artículos 167 y 168 del Reglamento del Parlamento, presentan la Propuesta de resolución en apoyo de los derechos de los trabajadores de la planta automobilística de la empresa Nissan Motor Ibérica, para que sea substanciada en la Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies, con el siguiente texto:

Exposición de motivos

La situación respecto al paro en España y por ende en Cataluña está tomando tintes extremadamente preocupantes vista la evolución de las cifras de las que disponemos mes tras mes, afectando a los sectores más vulnerables y desprotegidos.

La clase trabajadora es la más expuesta a los riesgos de una pérdida de empleo, es la que tiene menos capacidad para gestionar adecuadamente una situación grave de desempleo. Es la que sale doblemente perjudicada por la situación de paro de las mujeres, mayores de 45 años y jóvenes menores de 25 años.

Concretamente, los datos sobre el paro registrado en el año 2019 muestran un cierre con 388.124 parados registrados en Cataluña y el promedio de los tres meses del cuarto trimestre fue un número muy similar con una cifra de 388.524. Al comparar estas cifras con las de diciembre de 2018, (392.207), y la media del cuarto trimestre de 2018, (392.856), llegamos a la conclusión de que la reducción del paro registrado en Cataluña ha sido casi imperceptible, 4.783 y 4.312 parados menos, respectivamente, en 2019. La pérdida de ritmo en la reducción del paro registrado en Cataluña no es tampoco algo meramente estacional o coyuntural, sino que un hecho que ha venido intensificándose en los tres últimos años debido en gran parte al *procés* y a la clase política independentista más preocupada por incumplir leyes que por dar respuesta a los problemas de la economía y el empleo de una comunidad autónoma que era pionera en España. Los cortes de carreteras, aeropuertos y la paralización reiterada de la actividad económica no favorecen ni la estabilidad ni la seguridad jurídica requerida por y para que las empresas sigan apostando por esta comunidad autónoma como hacían en otras épocas.

Esta situación se ha visto agravada de forma alarmante en el sector de la automoción en Cataluña, sector que vive momentos complicados ante los anuncios de los fabricantes sobre desinversiones o la congelación de nuevos proyectos. Concretamente la planta de Seat, junto con la de Nissan en la Zona Franca de Barcelona, son responsables de la fabricación de prácticamente un 20% de la producción de toda España (555.000 vehículos del total de 2,8 millones). Estas dos empresas configuran uno de los sectores con mayor presencia en la industria catalana, y que da trabajo a 90.000 personas en esta comunidad autónoma y que aglutinan un 7% del producto interior bruto catalán.

Por todo ello, el Grup Parlamentari de Ciutadans presenta la siguiente:

Propuesta de resolución

El Parlamento de Cataluña insta al Gobierno de la Generalitat a:

1. Manifestar todo el apoyo a la defensa de los trabajadores que están manifestándose para poder salvar sus puestos de trabajo.
2. Establecer una mesa de negociación entre los sindicatos, patronales de las empresas del sector, así como representantes asociaciones que estén implicadas junto

con los agentes sociales para establecer mecanismos que trabajen para abordar la situación de recesión económica y sus consecuencias.

3. Cumplir con la legalidad vigente y con el orden constitucional para restablecer la seguridad jurídica en Cataluña que permita dar la estabilidad económica que reclaman los agentes implicados y las empresas.

4. Comunicar estos acuerdos a los sindicatos y al conjunto de los trabajadores y trabajadoras de las plantas de Nissan en Zona Franca y en Montcada i Reixac.

Palacio del Parlamento, 12 de febrero de 2020

Lorena Roldán Suárez, portavoz; Martí Pachamé Barrera, diputado, GP Cs

Proposta de resolució sobre el tercer fil ferroviari del Camp de Tarragona

250-01192/12

PRESENTACIÓ: EUSEBI CAMPDEPADRÓS I PUCURULL, DEL GP JXCAT, RAQUEL SANS GUERRA, DEL GP ERC, FRANCISCO JAVIER DOMÍNGUEZ SERRANO, DEL GP CS, CARLES CASTILLO ROSIQUE, DEL GP PSC-UNITS, YOLANDA LÓPEZ FERNÁNDEZ, DEL GP CATECP, ALEJANDRO FERNÁNDEZ ÁLVAREZ, DEL SP PPC, NATÀLIA SÀNCHEZ DIPP, DEL SP CUP-CC

Reg. 58308 / Admissió a tràmit: Mesa del Parlament, 18.02.2020

A la Mesa del Parlament

Eusebi Campdepadrós i Pucurull, diputat, Raquel Sans Guerra, diputada del Grup Parlamentari Republicà, Francisco Javier Domínguez Serrano, diputat del Grup Parlamentari de Ciutadans, Carles Castillo Rosique, diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Yolanda López Fernández, diputada del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, Alejandro Fernández Álvarez, representant del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, d'acord amb el que estableixen els articles 167 i 168 del Reglament del Parlament, presenten la Proposta de resolució sobre el tercer fil ferroviari del Camp de Tarragona, per tal que sigui substanciada davant la Comissió de Territori, amb el text següent:

Exposició de motius

El transport ferroviari de mercaderies al Camp de Tarragona dificulta desenvolupar un sistema eficient i segur de manera diferenciada del transport de viatgers.

Actualment, amb el tercer fil ferroviari, el model de què disposa el territori comporta incongruències com el fet que el transport de mercaderies es produeixi dins els principals nuclis de població mentre que el transport de passatgers ho faci cada vegada més en estacions perifèriques. Aquest tercer fil contribueix a la saturació d'una de les línies ferroviàries amb més tràfic de passatgers i mercaderies de l'estat espanyol. El pas de més trens de mercaderies i més llargs pot afectar negativament al servei de línies de passatgers i pot suposar un greu perjudici a l'activitat portuària del Port de Tarragona i a la competitivitat industrial del Camp de Tarragona.

Una de les primeres conseqüències d'aquesta situació, en relació al transport de passatgers, serà l'empitjorament de la connexió ferroviària de Barcelona amb el Camp de Tarragona, especialment amb l'estació de Tarragona Ciutat. Cal remarcar que avui el desplaçament Tarragona - Barcelona en línia convencional triga més temps que fa 20 anys.

Igualment el sector portuari i industrial del territori, que constitueix un dels més dinàmics i importants de l'estat amb una gran quantitat d'empreses l'activitat de les quals depèn en bona part de la qualitat de les infraestructures, fa temps que reclama una connexió amb l'ample de via europeu a fi de poder atraure noves inversions. Per

tal de donar resposta a aquesta necessitat es va apostar per una solució més ràpida tot i que provisional, el tercer fil, encara que no soluciona el problema d'arrel.

Cal comptar també que la façana marítima del Tarragonès concentra una intensa activitat turística que genera un alt grau de dinamisme comercial i urbanístic. Desplaçar les mercaderies per l'interior i separar-les de la línia convencional de passatgers ajudarà a potenciar el creixement econòmic general del territori. Contràriament, no fer-ho només tindrà conseqüències negatives per a l'economia i el conjunt de la població.

El tercer fil consolida el pas de trens de mercaderies a tocar d'un element central del patrimoni històric de la Ciutat de Tarragona: l'amfiteatre. Les vibracions que provocaran el pas de combois més llargs i pesants del corredor mediterrani, poden afectar negativament aquest monument que forma part del conjunt de Tarraco declarat Patrimoni Mundial per la UNESCO i que és un dels elements més característics de la identitat de la ciutat.

L'existència del tercer fil ens alerta del risc que suposa mantenir el tràfic de trens de mercaderies, una part de les quals perilloses, al costat dels nuclis urbans, així com l'increment de la contaminació acústica produïda pels combois, matèries que estan regulades i protegides per normatives de protecció d'àmbit comunitari i no comunitari.

És, per tant, imprescindible, una solució definitiva que doni resposta a les demandes del sector i en general del territori.

Existeix un ampli consens al territori que implica el sector industrial, la ciutadania i les institucions perquè pugui dur-se a terme aquesta solució definitiva que és el corredor de mercaderies per l'interior alliberant d'aquesta manera la línia de costa per al seu ús exclusiu de passatgers.

Per aquests motius, presenta la següent:

Proposta de resolució

El Parlament de Catalunya insta al Govern de la Generalitat que:

1. Insti al Govern de l'Estat a reduir al màxim la provisionalitat del tercer fil ferroviari per la línia de la costa, i estableixi un període determinat amb el compromís de complir-lo.

2. Porti a la taula de negociació dels alcaldes del Camp de Tarragona i la Generalitat de Catalunya amb el Ministeri de Transports, Mobilitat i Agenda Urbana la necessitat de considerar urgent la construcció d'una plataforma ferroviària per mercaderies per alliberar el seu pas per la línia de la costa que passa per zones urbanes i turístiques, tal i com reclama el territori de manera consensuada.

3. Insti el Govern de l'Estat, en col·laboració amb el Govern de la Generalitat i els ajuntaments en funció de llurs competències, a prendre totes les mesures possibles per paliar els efectes negatius del pas de trens de mercaderies sobre els habitatges, equipaments i instal·lacions turístiques que es troben prop de les vies de la línia de la costa i que veuran agreujat el seu impacte amb el tercer fil.

Palau del Parlament, 15 de gener de 2020

Eusebi Campdepadrós i Pucurull, GP JxCat; Raquel Sans Guerra, GP ERC; Francisco Javier Domínguez Serrano, GP Cs; Carles Castillo Rosique, GP PSC-Units; Yolanda López Fernández, GP CatECP; Natàlia Sánchez Dipp, SP CUP-CC, diputats. Alejandro Fernández Álvarez, SP PPC, representant

Proposta de resolució sobre la gestió i el control dels habitatges de protecció oficial

250-01193/12

PRESENTACIÓ: GP CATECP

Reg. 58405 / Admissió a tràmit: Mesa del Parlament, 18.02.2020

A la Mesa del Parlament

Susanna Segovia Sánchez, portaveu del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, d'acord amb el que estableixen els articles 167 i 168 del Reglament del Parlament, presenta la Proposta de resolució sobre la tasca de gestió i control dels habitatges de protecció oficial, per tal que sigui substanciada davant la Comissió de Territori, amb el text següent:

Exposició de motius

La Generalitat, a través de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, gestiona un parc d'habitatges públics de 20.240 pisos, amb dades del primer semestre del 2019, i té les competències d'inspecció i sanció sobre les situacions de mal ús del parc d'habitatge protegit.

Els Habitatges de Protecció Oficial (HPO) és una fórmula de la qual disposen les administracions públiques per facilitar el dret a l'habitatge a famílies i persones que en el mercat lliure tindrien problemes per accedir a aquest dret fonamental.

Correspon a la Generalitat de Catalunya garantir que els HPO compleixin la funció social a la qual estan destinats i, per això, és inadmissible que hi hagin habitatges del parc de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya que estiguin tancats a pany i forrellat durant mesos. A més, la Generalitat hauria de vetllar perquè en les diferents modalitats d'HPO no es donin situacions de venda o lloguer amb intencions especulatives i fora dels canals oficials establerts.

Al 2017 la Generalitat, en paraules del secretari d'Hàbitat Urbà i Territori, ja va reconèixer que «la tasca de control, en fi, no es fa o no es fa la suficient, i s'ha de veure com es resol». Malauradament, el problema continua donant-se a tot el territori contribuint a agreujar el problema d'accés a l'habitatge.

Per aquests motius, el Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem presenta la següent:

Proposta de resolució

El Parlament de Catalunya insta el Govern a:

1. Agilitzar els tràmits de concessió i l'entrega de claus d'HPO mitjançant la Mesa d'Emergència de Catalunya.
2. Garantir un programa d'inspeccions i sancionador que abasti les transmissions i lloguers d'HPO i, en tot cas, quan arribin denúncies directament o a través dels ens locals.

Palau del Parlament, 13 de febrer de 2020

Susanna Segovia Sánchez, portaveu GP CatECP

Proposta de resolució sobre l'impuls del Pacte contra la crisi de preus

250-01194/12

PRESENTACIÓ: GP PSC-UNITES

Reg. 58423 / Admissió a tràmit: Mesa del Parlament, 18.02.2020

A la Mesa del Parlament

Eva Granados Galiano, portaveu, Òscar Ordeig i Molist, diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, d'acord amb el que estableixen els articles 167 i 168 del Reglament del Parlament, presenten la Proposta de resolució sobre l'impuls del Pacte contra la Crisi de Preus, per tal que sigui substanciada davant la Comissió d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, amb el text següent:

Exposició de motius

El número d'explotacions agràries a Catalunya ha patit una davallada important. Se n'han destruït 10.000 en 15 anys. El descens del 35% de la Renta Agrària en els darrers 16 anys és un altre indicador preocupant.

Aquest fet, sumat a la crisi econòmica, les retallades d'inversions i serveis públics bàsics a les zones rurals ens ha portat a una preocupant crisi demogràfica al conjunt de Catalunya. La Catalunya buida, degut a la despoblació i l'empobriment, s'ha accelerat de manera preocupant i requereix de solucions integrals i urgents des de les diferents administracions públiques.

Un dels sectors cabdals i estratègics per contrarestar la despoblació és el sector agroalimentari. Un sector amb un pes econòmic, social i territorial molt important a Catalunya (3,6% del PIB i 17% de la Indústria) però que amaga grans desigualtats entre els diferents agents que hi intervenen.

Dintre de les dificultats actuals que viu el Món Agrari, la greu crisi de preus dels productors és un dels reptes i problemàtiques més importants que té el conjunt de la societat catalana, i d'arreu de l'Estat.

Per aquest motiu, cal un gran Pacte contra la Crisi de Preus de la fuita dolça, que també ajudarà a la resta de productors agraris, amb problemàtiques similars.

Un Pacte integral, amb diferents mesures, i coordinat amb la resta de Comunitats Autònomes productores, Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació i Unió Europea.

També cal exigir unes lleis i uns pressupostos adequats i que facilitin l'activitat i la supervivència dels agricultors i ramaders de Catalunya. Així com, posar en valor la importància de l'alimentació de qualitat, saludable i segura a casa nostra.

Per aquests motius, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar presenta la següent:

Proposta de resolució

El Parlament de Catalunya insta el Govern a:

1. Impulsar un Pacte contra la Crisi de Preus, amb la participació de totes les entitats, organitzacions, plataformes i Administracions Públiques implicades. Aquest Pacte s'ha de dur a terme:

a) Coordinant una estratègia conjunta amb les diferents Comunitats Autònomes afectades i amb el Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació.

b) Traslladant el Pacte i les mesures al Comissari Europeu d'Agricultura i als eurodiputats catalans.

2. El Pacte contra la Crisi de Preus ha de tenir, inicialment, els següents objectius:

a) Promoure la revisió i la millorar de la Llei 12/2013, de 2 d'agost, de mesures per millorar el funcionament de la cadena alimentària.

- b) Revisar i millorar la Llei 18/2015, del 29 de juliol, de les organitzacions interprofessionals agroalimentàries.
- c) Promoure una nova Llei de Traçabilitat per conèixer l'origen i el processament dels aliments.
- d) Millorar els mecanismes de retirada.
- e) Incorporar la fruita dolça a la nova PAC 2021-2027.
- f) Defensar l'agricultor actiu com a receptor dels ajuts de la PAC.
- g) Millorar el control i les inspeccions de les importacions d'aliments d'Europa.
- h) Augmentar els pressupostos en matèria d'Agricultura de la Generalitat i de l'Estat.
- i) Promoure campanyes als mitjans de comunicacions.
- j) No augmentar els impostos i taxes del sector primari.
- k) Millorar l'Observatori Agroalimentari de Preus.
- l) Promocionar el consum de proximitat i de màxima qualitat.
- m) Facilitar el relleu generacional i la igualtat.
- n) Millorar la formació empresarial i agrària.
- o) Posar en marxa un fons de finançament extraordinari, a través de l'Institut Català de Finances.

Palau del Parlament, 12 de febrer de 2020

Eva Granados Galiano, portaveu; Òscar Ordeig i Molist, diputat, GP PSC-Units

4. Informació

4.45. Composició dels òrgans del Parlament

4.45.05. Comissions legislatives

Composició de la Comissió d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

410-00004/12

SUBSTITUCIÓ DE DIPUTATS

Reg. 58387 / Coneixement: Mesa del Parlament, 18.02.2020

A la Mesa del Parlament

Eduard Pujol i Bonell, portaveu del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, d'acord amb el que estableix l'article 48.4 del Reglament del Parlament, comunica els següents canvis d'adscripcions de diputats a les comissions parlamentàries:

Comissió: Comissió d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

Alta: Ferran Mascarell i Canalda

Baixa: Antoni Morral i Berenguer

Palau del Parlament, 11 de febrer de 2020

Eduard Pujol i Bonell, portaveu GP JxCat

4.45.10. Comissions específiques creades pel Reglament o per lleis

Composició de la Comissió de Control de l'Actuació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

412-00006/12

SUBSTITUCIÓ DE DIPUTATS

Reg. 58388 / Coneixement: Mesa del Parlament, 18.02.2020

A la Mesa del Parlament

Eduard Pujol i Bonell, portaveu del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, d'acord amb el que estableix l'article 48.4 del Reglament del Parlament, comunica els següents canvis d'adscripcions de diputats a les comissions parlamentàries:

Comissió: Comissió de Control de l'Actuació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

Alta: Ferran Mascarell i Canalda

Baixa: Antoni Morral i Berenguer

Palau del Parlament, 12 de febrer de 2020

Eduard Pujol i Bonell, portaveu GP JxCat

4.50. Compliment de resolucions i de mocions

4.50.01. Compliment de resolucions

Control del compliment de la Resolució 541/XII, sobre el fons de liquiditat autonòmic

290-00497/12

INFORME RELATIU AL COMPLIMENT DE LA RESOLUCIÓ

Reg. 58267 / Admissió a tràmit i tramesa a la Comissió competent: Mesa del Parlament, 18.02.2020

A la Mesa del Parlament

D'acord amb el que estableixen els articles 162 i 168.4 del Reglament del Parlament de Catalunya i per tal de donar compliment a la Resolució 541/XII, sobre el fons de liquiditat autonòmic (tram. 290-00497/12), us informo del següent:

El passat 21 de gener, la secretària d'Economia del Govern de la Generalitat de Catalunya va enviar una carta al Secretario General de Financiación Autonómica y Local del Ministerio de Hacienda en què s'adjuntava la Resolució 541/XII del Parlament de Catalunya, sobre el fons de liquiditat autonòmic, per tal que tingui coneixement del seu contingut.

Barcelona, 10 de febrer de 2020

Pere Aragonès i Garcia, vicepresident del Govern de la Generalitat de Catalunya i conseller d'Economia i Hisenda

Control del compliment de la Resolució 554/XII, sobre la reafirmació del compromís amb relació al manteniment de la titularitat pública dels terrenys de l'Incasòl

290-00509/12

INFORME RELATIU AL COMPLIMENT DE LA RESOLUCIÓ

Reg. 58097 / Admissió a tràmit i tramesa a la Comissió competent: Mesa del Parlament, 18.02.2020

A la Mesa del Parlament

D'acord amb el que estableixen els articles 162 i 168.4 del Reglament del Parlament de Catalunya i per tal de donar compliment a la Resolució 554/XII, sobre la reafirmació del compromís amb relació al manteniment de la titularitat pública dels terrenys de l'Incasòl (tram. 290-00509/12), us informo del següent:

Excepcionalment i per raons motivades d'eficiència, eficàcia i economia, així com d'emplaçament o tipologia, l'Incasòl promou processos de comercialització en compra venda, prioritzant aquelles ofertes que proposin construir habitatges en règim de lloguer. El producte de llur venda es destina al desenvolupament de polítiques d'habitatge amb criteris de redistribució territorial.

Igualment, en sòls no qualificats d'Habitatges de Protecció Oficial (HPO), per tant en règim lliure, l'Incasòl promou processos de comercialització en compra venda prioritzant, també, aquelles ofertes que proposin construir habitatges en règim de lloguer. De la mateixa forma que la situació anterior, el producte de llur venda es destina al desenvolupament de polítiques d'habitatge amb criteris de redistribució territorial.

Barcelona, 7 de febrer de 2020

Damià Calvet i Valera, conseller de Territori i Sostenibilitat

Control del compliment de la Resolució 555/XII, sobre la limitació de les pujades del preu dels lloguers

290-00510/12

INFORME RELATIU AL COMPLIMENT DE LA RESOLUCIÓ

Reg. 58098 / Admissió a tràmit i tramesa a la Comissió competent: Mesa del Parlament, 18.02.2020

A la Mesa del Parlament

D'acord amb el que estableixen els articles 162 i 168.4 del Reglament del Parlament de Catalunya i per tal de donar compliment a la Resolució 555/XII, sobre la limitació de les pujades del preu dels lloguers (tram. 290-00510/12), us informo que el passat 14 de gener es va adreçar un escrit al Ministeri de Transport, Mobilitat i Agenda Urbana per tal que es preguin en consideració i s'impulsin les mesures adients per fer efectiu el mandat parlamentari.

Barcelona, 7 de febrer de 2020

Damià Calvet i Valera, conseller de Territori i Sostenibilitat

Control del compliment de la Resolució 557/XII, sobre la problemàtica dels exàmens per a obtenir el carnet de conduir

290-00512/12

INFORME RELATIU AL COMPLIMENT DE LA RESOLUCIÓ

Reg. 58428 / Admissió a tràmit i tramesa a la Comissió competent: Mesa del Parlament, 18.02.2020

A la Mesa del Parlament

D'acord amb el que estableixen els articles 162 i 168.4 del Reglament del Parlament de Catalunya i per tal de donar compliment a la Resolució 557/XII, sobre la problemàtica dels exàmens per a obtenir el carnet de conduir (número de tramitació 290-00512/12), us informo del següent:

Atès que els exàmens per a l'obtenció del permís de conduir són competència exclusiva del Ministeri de l'Interior i, en concret, de la Direcció General de Trànsit, s'adjunta, en document annex, una còpia de la carta que el director del Servei Català de Trànsit ha adreçat al director general de Trànsit, mitjançant la qual li trasllada el contingut d'aquesta resolució.

Barcelona, 11 de febrer de 2020

Miquel Buch i Moya, conseller d'Interior

N. de la r.: La documentació esmentada pot ésser consultada a l'Arxiu del Parlament.

Control del compliment de la Resolució 558/XII, sobre les deficiències als aparells de climatització de les comissaries dels Mossos d'Esquadra

290-00513/12

INFORME RELATIU AL COMPLIMENT DE LA RESOLUCIÓ

Reg. 58429 / Admissió a tràmit i tramesa a la Comissió competent: Mesa del Parlament, 18.02.2020

A la Mesa del Parlament

D'acord amb el que estableixen els articles 162 i 168.4 del Reglament del Parlament de Catalunya i per tal de donar compliment a la Resolució 558/XII, sobre les deficiències als aparells de climatització de les comissaries dels Mossos d'Esquadra (tram. 290-00513/12), us informo del següent:

Els aparells de climatització de les comissaries dels Mossos d'Esquadra, com la resta d'instal·lacions, tenen la supervisió del manteniment preventiu i correctiu de les empreses de manteniment en tot el territori, que resolen diàriament les petites incidències que poden sorgir. A més, el Departament d'Interior disposa de mecanismes de seguiment, supervisió i manteniment dels sistemes de climatització per garantir les condicions recollides pel Reial Decret 486/1997.

S'especifica, en document annex, la relació d'incidències destacades produïdes en el període d'estiu de 2019, així com les actuacions que es van dur a terme per solucionar-les.

Durant l'any 2020 està previst que el Departament d'Interior impulsi procediments administratius per substituir algunes refredadores d'edificis policials. Actualment s'està fent l'anàlisi de les instal·lacions existents per establir les prioritats.

Barcelona, 11 de febrer de 2020

Miquel Buch i Moya, conseller d'Interior

N. de la r.: La documentació esmentada pot ésser consultada a l'Arxiu del Parlament.

Control del compliment de la Resolució 561/XII, sobre l'aprovació del Pla especial d'actuació en situació d'alerta i eventual sequera i sobre l'elaboració de criteris tècnics que facilitin la coordinació dels treballs edafològics

290-00516/12

INFORME RELATIU AL COMPLIMENT DE LA RESOLUCIÓ

Reg. 58099 / Admissió a tràmit i tramesa a la Comissió competent: Mesa del Parlament, 18.02.2020

A la Mesa del Parlament

D'acord amb el que estableixen els articles 162 i 168.4 del Reglament del Parlament de Catalunya i per tal de donar compliment a la Resolució 561/XII, sobre l'aprovació del Pla especial d'actuació en situació d'alerta i eventual sequera i sobre l'elaboració de criteris tècnics que facilitin la coordinació dels treballs edafològics (tram. 290-00516/12), us informo del següent:

Pel que fa al punt a), cal informar que d'ofici o a instància de part es porten a terme les pertinents inspeccions i actuacions que porten en moltes casos a procediments administratius que acaben amb una intervenció que comporta haver d'efectuar una modificació en el contingut dels títols referents a aprofitaments d'aigües que consten inscrits en el Registre d'aigües.

D'aquesta manera es té un control constant i el més acurat possible dels títols de dret que hi consten inscrits, que permet tenir aquest instrument, que és de caràcter públic, suficientment regularitzat i actualitzat, per tal que la ciutadania en general pugui sol·licitar les oportunes certificacions sobre el seu contingut, i l'Administració disposi també d'una informació sobre els aprofitaments legals preexistents que permetran una correcta planificació hidrològica.

El Registre d'aigües és també un instrument pensat en defensa i benefici dels titulars de les concessions d'aigües que poden interessar la intervenció dels Organismes de Conca en defensa dels seus drets, d'acord amb el contingut de la concessió i del establert en la legislació en matèria d'aigües. La inscripció registral, en virtut de la naturalesa d'instrument públic del Registre d'aigües, és un mitjà de prova de l'existència i situació de la concessió, davant de tercers.

L'Agència Catalana de l'Aigua actualitza permanentment el Registre d'aigües quan conclou els procediments d'atorgament de nous títols de dret a l'ús privatiu del domini públic hidràulic donats per concessió administrativa, disposició legal o en els supòsits d'autoritzacions especials previstes en la Llei d'aigües. També els procediments d'autoritzacions de modificació de característiques de les concessions (canvis en la titularitat, augments de cabal, canvis en el destí de les aigües o en el punt de presa...), iniciats d'ofici o a instància de part, comporten que les inscripcions referides a cada aprofitament objecte de modificació hagin de ser actualitzades per tal de ser ajustades a la realitat. Els mateixos efectes es produeixen en aquells procediments en els quals s'ha tramitat la revisió d'una concessió administrativa o en aquells en els quals s'ordena l'extinció del dret a l'ús privatiu del domini públic hidràulic, supòsit en el qual es produeix la cancel·lació de la inscripció de l'aprofitament d'aigües en el Registre.

Per altra banda, el Govern de la Generalitat, en data 8 de gener de 2020, ha aprovat el Pla de sequera per garantir una gestió més localitzada i exacta en episodis d'escassetat d'aigua.

El Pla de sequera substituirà l'aprovació i l'aplicació dels decrets de sequera, una eina que fins ara s'activava en situacions de falta d'aigua i que comportava mesures de gestió restrictives i d'aplicació global. Amb el nou Pla, es divideix el territori en 18 unitats d'explotació. D'aquesta manera, les mesures s'adapten a cada realitat i no de manera general i homogènia.

Quant al punt b), el Grup de Treball d'Edafologia de la Comissió Tècnica de Geologia i Geofísica de la Comissió de Coordinació Cartogràfica de Catalunya (CT4: GG), es va reunir en sessió de treball el dia 22 de novembre de 2019. En aquesta reunió es van debatre, entre d'altres, els punts següents:

- Criteris tècnics per a l'elaboració de treballs edafològics en relació amb l'erosió i la pèrdua de sòl.
- Criteris tècnics per a l'elaboració de treballs edafològics en relació mba la desertificació.

Criteris tècnics per a l'elaboració de treballs edafològics en relació amb l'erosió i la pèrdua de sòl

Es va debatre sobre la metodologia apropiada per avaluar i efectuar la cartografia a escala 1: 250.000, la pèrdua potencial anual mitjana de sòl a Catalunya a causa de l'erosió laminar.

Al respecte es va considerar convenient adoptar la metodologia RUSLE 2015, o alguna adaptació més actual de la mateixa que permeti tenir en consideració la densitat de dades existents a Catalunya per a cadascun dels conjunts d'informació que s'utilitza en la seva aplicació, així com les característiques del nostre territori. Aquesta metodologia és l'emprada, a nivell paneuropeu, pel European Soil Data Center (ESDAC) del Joint Research Center (JRC), de la Comissió Europea.

criteris tècnics per a l'elaboració de treballs edafològics en relació a la desertificació

Es va debatre sobre quins són els principals aspectes i conjunts d'informació que s'haurien de tenir en consideració per a l'avaluació i realització d'una cartografia de les principals formes de degradació del sòl a Catalunya que poden arribar a ocasionar la desertificació d'algunes parts del territori.

Barcelona, 7 de febrer de 2020

Damià Calvet i Valera, conseller de Territori i Sostenibilitat

Control del compliment de la Resolució 575/XII, sobre el pagament de les quantitats reconegudes als advocats del torn d'ofici i assistència al detingut

290-00530/12

INFORME RELATIU AL COMPLIMENT DE LA RESOLUCIÓ

Reg. 58075 / Admissió a tràmit i tramesa a la Comissió competent: Mesa del Parlament, 18.02.2020

A la Mesa del Parlament

D'acord amb el que estableixen els articles 162 i 168.4 del Reglament del Parlament de Catalunya i per tal de donar compliment a la Resolució 575/XII, sobre el pagament de les quantitats reconegudes als advocats del torn d'ofici i assistència al detingut (tram. 290-00530/12), us informo del següent:

El Departament de Justícia subvenciona, mitjançant els consells de col·legis professionals de Catalunya, tant de l'advocacia com de la procura, per les seves actuacions d'assistència jurídica gratuïta i ho fa puntualment, mitjançant bestretes mensuals a compte de les justificacions de la subvenció que trimestralment presenten aquests col·lectius. Aquest pagament respon al compromís del Departament de garantir el compliment dels terminis de pagament mensuals de les bestretes lliurades per les actuacions professionals realitzades.

L'any 2019, mensualment, s'han fet efectius els lliuraments de les bestretes als Consells de Col·legis de l'Advocacia i de la Procura per les actuacions d'assistència jurídica gratuïta realitzades i justificades el mes anterior.

Degut a la pròrroga pressupostària, les bestretes mensuals lliurades durant l'any 2019 han presentat una diferència significativa amb la despesa certificada per l'advocacia, per la qual cosa, en data 8 d'agost, es va lliurar al Consell dels Il·lustres Col·legis de l'Advocacia de Catalunya (CICAC) una bestreta complementària que va permetre pagar el 100% de les actuacions realitzades fins aquell moment. Finalment, amb l'aprovació d'una transferència de crèdit i la seva incorporació al pressupost del 2019 –tal com preveia la Resolució JUS/575/2019, de 4 de març, per la qual s'estableixen els mòduls d'indemnització econòmica per les actuacions professionals dels advocats en matèria d'assistència jurídica gratuïta per a l'any 2019 (ref. BDNS 443182)–, s'han pogut fer els pagaments mensuals de forma puntual tant als advocats com als procuradors.

En qualsevol cas, en l'àmbit del servei de justícia gratuïta, el veritable infrafinançament és el que pateix la Generalitat de Catalunya, i el Departament de Justícia en particular, en no rebre ni un cèntim d'euro de la recaptació estatal de les taxes judicials, vinculades per llei, precisament, al finançament del servei de justícia gratuïta. L'Estat recapta anualment per aquesta taxa que grava l'activitat judicial, a Catalunya, entre 40 i 60 milions d'euros anuals. El servei de justícia gratuïta ha suposat un cost pel Departament de Justícia, durant l'any 2019, superior als 65 milions d'euros.

El Departament de Justícia reconeix la tasca desenvolupada per l'advocacia catalana per garantir l'assistència jurídica en els serveis del torn d'ofici, assistència al detingut i serveis d'orientació jurídica que presten a aquelles persones amb insuficiència de recursos i, molt especialment, en moments de dificultats econòmiques en què aquest esforç ha estat i és d'una importància cabdal. El mateix Acord de col·laboració, per a l'any 2017, expressament reconeix aquest esforç. Posteriorment a aquest Acord, els mòduls d'indemnització de l'advocacia s'han aprovat mitjançant resolucions.

Barcelona, 5 de febrer de 2020
Ester Capella i Farré, consellera de Justícia

Control del compliment de la Resolució 576/XII, sobre els jutjats de Martorell

290-00531/12

INFORME RELATIU AL COMPLIMENT DE LA RESOLUCIÓ

Reg. 58105 / Admissió a tràmit i tramesa a la Comissió competent: Mesa del Parlament, 18.02.2020

A la Mesa del Parlament

D'acord amb el que estableixen els articles 162 i 168.4 del Reglament del Parlament de Catalunya i per tal de donar compliment a la Resolució 576/XII, sobre els jutjats de Martorell (tram. 290-00531/12), us informo del següent:

El Pla Econòmic i Financer (PEF) d'infraestructures en l'àmbit de justícia vigent, aprovat per Acord de Govern en data 1 d'agost de 2019, inclou la construcció del nou edifici de Martorell, amb data prevista d'inici 14 de juliol de 2021 i data prevista d'acabament 14 de març de 2023.

Les quantitats pressupostades a aquest efecte són:

2020: 836.021,55 €

2021: 657.677,39 €

2022: 5.532.054,82 €

2023: 1.810.267,79 €

Barcelona, 10 de febrer de 2020
Ester Capella i Farré, consellera de Justícia

Control del compliment de la Resolució 592/XII, sobre la prevenció i extinció d'incendis i les actuacions necessàries a la Ribera d'Ebre, el Segrià i les Garrigues

290-00544/12

INFORME RELATIU AL COMPLIMENT DE LA RESOLUCIÓ

Reg. 58093 / Admissió a tràmit i tramesa a la Comissió competent: Mesa del Parlament, 18.02.2020

A la Mesa del Parlament

D'acord amb el que estableixen els articles 162 i 168.4 del Reglament del Parlament de Catalunya i per tal de donar compliment a la Resolució 592/XII, sobre la prevenció i extinció d'incendis i les actuacions necessàries a la Ribera d'Ebre, el Segrià i les Garrigues (tram. 290-00544/12), us informo del següent:

Per una banda, en relació amb el punt b, apuntar que el Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (DARPA) ja va declarar a l'Acord de Govern d'1

d'agost l'emergència en la zona afectada per l'incendi per tal de poder actuar amb urgència i impulsar mesures urgents per paliar els danys ocasionats per l'incendi forestal en qüestió. Aquest pla d'actuació urgent s'ha desplegat de la següent manera:

En primer lloc s'estan impulsant mesures de restauració de la coberta vegetal afectada per l'incendi i retirada de l'arbrat i fusta cremada o afectada amb l'objectiu de facilitar la regeneració i disminuir els riscos relacionats amb l'erosió i la sanitat vegetal. Aquestes actuacions inclouen tant la realització de feixines amb les restes de la vegetació cremada en les zones amb el risc d'erosió més elevat, com la retirada de la biomassa restant.

Així, per una banda s'estan executant per part de les unitats corresponents del DARPA i les entitats vinculades els treballs de neteja de la zona afectada per l'incendi, prioritzant els vials existents per evitar que l'arbrat caigui damunt de camins i carreteres. Ja s'han executat treballs sobre 117 km de camins.

Per altra banda, en les zones amb més risc d'erosió s'estan construint aquestes feixines amb la pròpia fusta cremada per evitar la pèrdua de sòl, garantir la fertilitat del terreny i consolidar una base per sostenir la coberta vegetal. La pèrdua de sòl dificultaria la regeneració dels terrenys i la possibilitat d'instal·lació d'un nou bosc. Ja s'han executat 163,5 hectàrees de feixines sobre els terrenys amb més risc de patir erosió. Aquests treballs tenen un pressupost de 2.100.000,00 euros i està previst que la seva durada s'allargui fins a finals de primavera de l'any 2020.

Adicionalment, i en relació amb la línia d'ajuts anual per a danys abiòtics, tenint en compte que la convocatòria d'ajuts de 2019 va vèncer abans de la declaració dels incendis, les persones sol·licitants podran rebre els ajuts a la convocatòria del 2020.

En segon lloc, van aprovar-se i procedir-se al pagament dels ajuts a les persones agricultores afectades per l'incendi i a les comunitats de regants. Uns ajuts vehiculats a través de la publicació de *l'Ordre ARP/192/2019, de 23 d'octubre, per la qual s'aproven les bases reguladores dels ajuts de mínims destinats a les explotacions agràries i comunitats de regants afectades per l'incendi forestal del 26 de juny de 2019 a les comarques de la Ribera d'Ebre, les Garrigues i el Segrià, per a les despeses de realització d'actuacions per a la restitució del potencial productiu a les parcel·les afectades per l'incendi*. L'objectiu dels mateixos és, per tant, la compensació de les pèrdues i la recuperació de la capacitat productiva del sector.

El 31 de gener es va fer efectiu el pagament de 491.963 € dels ajuts concedits a les persones afectades per l'incendi de la Ribera d'Ebre, Segrià i Garrigues. Corresponen a 274.674 € d'ajuts directes, 22.753 € per a la compensació de les càrregues financeres, i 194.536 € per a la reparació i restauració de les infraestructures hidràuliques

En el cas dels ajuts a persones titulars d'explotacions agràries, s'han atès el 90% de les sol·licituds presentades. En concret, s'han concedit 75 de les 83 ajudes demanades; 69 corresponen a ajuts directes i 6 a compensació de les càrregues financeres. Aquestes 75 sol·licituds corresponen a un total de 408 hectàrees cremades.

Pel que fa a la línia d'ajut a les comunitats de regants, s'han presentat dues sol·licituds per a la reparació i restauració de les infraestructures hidràuliques de regadiu i la rehabilitació de les xarxes de reg. La superfície total de regadiu de les comunitats de regants que han sol·licitat l'ajut és de 295,65 hectàrees.

En tercer lloc, i en paral·lel a totes aquestes mesures, s'ha iniciat la redacció de diferents projectes de regadiu a la zona afectada per l'incendi, que s'aniran executant a mesura que s'adhereixin a la possibilitat de regar un mínim del 60% dels regants potencials.

Per altra banda i en relació al punt c, tal i com es defineixen, els sectors de risc o Perímetres de Protecció Prioritària (PPP) són àmbits territorials amb un gran perill d'incendi forestal i que, a causa de la continuïtat de la massa forestal, poden patir incendis que es converteixin en un gran incendi forestal (GIF), definit aquí com a més gran de 500 hectàrees.

Els PPP van ser designats segons un treball tècnic on es van analitzar les superfícies forestals, el combustible, les condicions climàtiques i l'històric d'incendis. Les zones incloses dins dels perímetres són, per tant, considerades d'alt risc d'acord als paràmetres analitzats i requereixen unes actuacions determinades. Tenint en compte que les característiques climàtiques de la major part del territori català són mediterrànies, és pràcticament impossible evitar completament l'existència d'incendis forestals. En aquest sentit, cal seguir treballant per reduir-ne les seves afectacions, mitigant els seus efectes i prevenint el seu desenvolupament cap a un GIF.

Cal recordar que el sud dels termes municipals de Riba-roja d'Ebre, Flix, Granadella i Bovera, àrees que tenen un alt risc d'incendi i una extensió forestal contínua, ja estan inclosos en els PPP de Berrús-la Fatarella-Riba-roja i Priorat-Serra del Montsant. Així mateix, cal tenir en compte que els treballs de prevenció d'incendis no són exclusius de les zones sota la influència de PPP i que, en altres zones no incloses en aquests plans, també es realitzen els treballs de prevenció d'incendis oportuns i necessaris. Seria el cas dels sectors nord de la Ribera d'Ebre i sud del Segrià, que engloben les masses forestals del nord-oest del municipi de Flix, el nord del municipi de Riba-roja d'Ebre, el sud dels municipis de la Granadella, Llardecans, Maials, Seròs i la Granja d'Escarp, l'oest del municipi de Bovera i tot el municipi d'Almatret. En aquests casos, tot i no donar-se les condicions que s'exigeixen per considerar-se PPP, es porten a terme les actuacions de prevenció d'incendis establertes d'acord a les característiques de la zona, sens perjudici de poder-se introduir canvis en la definició dels àmbits territorials si tècnicament es considerés oportú i necessari.

Barcelona, 10 de febrer de 2020

Teresa Jordà i Roura, Consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació

4.50.02. Compliment de mocions

Control del compliment de la Moció 48/XII, sobre la política universitària i de recerca

390-00048/12

INFORME RELATIU AL COMPLIMENT DE LA MOCIÓ

Reg. 58203 / Admissió a tràmit i tramesa a la Comissió competent: Mesa del Parlament, 18.02.2020

A la Mesa del Parlament

D'acord amb el que estableix l'article 162 del Reglament del Parlament de Catalunya, i per tal de donar compliment a la Moció 48/XII, sobre la política universitària i de recerca (tram. 390-00048/12), us informo del següent:

En relació amb el compliment del punt 1.c, el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2020 preveu una rebaixa tant dels preus públics com d'una millora del finançament de les universitats públiques catalanes.

D'altra banda, pel que fa al punt 2.b, s'ha elaborant un informe sobre el sistema de beques universitàries, tal com s'estableix a la Moció de referència, i del qual dono trasllat al Parlament.

Barcelona, 31 de gener de 2020

Maria Àngels Chacón i Feixas, consellera d'Empresa i Coneixement

N. de la r.: La documentació esmentada pot ésser consultada a l'Arxiu del Parlament.

4.70. Comunicacions del president de la Generalitat i comunicacions del Govern i d'altres òrgans

4.70.05. Documentació tramesa en compliment de lleis i altres normes

Memòria de la Fiscalia Superior de Catalunya corresponent al 2018
334-00081/12

RECTIFICACIÓ DEL TEXT PRESENTAT

Reg. 58279 / Coneixement: Mesa del Parlament, 18.02.2020

Al president del Parlament

Molt Honorable senyor,

Per mitjà d'aquest escrit us poso en coneixement que durant el procés d'elaboració de la memòria en català es va produir l'omissió d'un dels capítols per un problema informàtic no detectat en aquell moment; en concret el capítol és «Evolució de la criminalitat». És per això que us faig arribar novament la memòria amb la inclusió del capítol omès, a més de la versió en castellà.

Us agraïrem que feu arribar com més aviat millor aquesta versió corregida de la memòria a aquelles persones que considereu que els pugui ser d'interès, i molt especialment a les persones que constitueixen la Comissió de Justícia del Parlament, ja que el proper dijous 27 de febrer de 2020 hi ha previst que hi comparegui el fiscal Superior de Catalunya, per la qual cosa és del tot necessari que disposin de la versió completa.

Sense cap altre particular, us saludo cordialment.

Barcelona, 6 de febrer de 2020

El fiscal superior

N. de la r.: La documentació esmentada pot ésser consultada a l'Arxiu del Parlament.

Programa anual d'actuació estadística per al 2020

334-00092/12

PRESENTACIÓ: CONSELLER, DEL DEPARTAMENT DE LA VICEPRESIDÈNCIA I D'ECONOMIA I HISENDA

Reg. 58276 / Coneixement i tramesa a la Comissió d'Economia i Hisenda: Mesa del Parlament, 18.02.2020

Al president del Parlament

Benvolgut president,

D'acord amb allò que disposa l'article 43 de la Llei 23/1998, de 30 de desembre, d'estadística de Catalunya, us trameto còpia del Decret 19/2020, de 21 de gener, pel qual s'aprova el Programa anual d'actuació estadística per a l'any 2020, publicat al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* núm. 8048, de data 23 de gener de 2020.

Ben cordialment,

Barcelona, 7 de febrer de 2020

Pere Aragonès i Garcia, vicepresident del Govern de la Generalitat de Catalunya i conseller d'Economia i Hisenda

N. de la r.: La documentació esmentada pot ésser consultada a l'Arxiu del Parlament.

Decret llei 1/2020, del 21 de gener, pel qual es modifica el Decret llei 17/2019, del 23 de desembre, de mesures urgents per a millorar l'accés a l'habitatge

203-00026/12

DICTAMEN DEL CONSELL DE GARANTIES ESTATUTÀRIES

Reg. 58771 / Coneixement: Mesa del Parlament, 18.02.2020

Al president del Parlament

Senyor,

D'acord amb l'article 22.1 de la Llei 2/2009, de 12 de febrer, del Consell de Garanties Estatutàries, us trameto, adjunta, còpia del Dictamen 2/2020, d'aquest Consell, emès el 17 de febrer de 2020, sobre el Decret llei 1/2020, de 21 de gener, pel qual es modifica el Decret llei 17/2019, de 23 de desembre, de mesures urgents per millorar l'accés a l'habitatge.

Atentament,

Barcelona, 17 de febrer de 2020

Joan Egea Fernández, president

Dictamen 2/2020, de 17 de febrer, sobre el Decret llei 1/2020, de 21 de gener, pel qual es modifica el Decret llei 17/2019, de 23 de desembre, de mesures urgents per millorar l'accés a l'habitatge

El Consell de Garanties Estatutàries, amb l'assistència del president Joan Egea Fernández, del vicepresident Pere Jover Presa, del conseller Jaume Vernet Llobet, del conseller secretari Àlex Bas Vilafranca, dels consellers Francesc de Paula Caminal Badia i Carles Jaume Fernández, de la consellera Margarida Gil Domènech i del conseller Joan Vintró Castells, ha acordat emetre el següent

Dictamen

Sol·licitat per més d'una desena part dels diputats del Parlament de Catalunya, del Grup Parlamentari de Ciutadans, respecte del Decret llei 1/2020, de 21 de gener, pel qual es modifica el Decret llei 17/2019, de 23 de desembre, de mesures urgents per millorar l'accés a l'habitatge (DOGC núm. 8047, de 22 de gener de 2020).

Antecedents

1. El dia 30 de gener de 2020 va tenir entrada en el Registre del Consell de Garanties Estatutàries un escrit del president del Parlament, de 29 de gener (reg. núm. 2020000075) en què es comunicava al Consell l'Acord de la Mesa del Parlament, de 29 de gener, pel qual, segons el que preveuen els articles 16.1.c i 23.c de la Llei 2/2009, de 12 de febrer, del Consell de Garanties Estatutàries (LCGE), es va admetre a tràmit la sol·licitud de dictamen sobre l'adequació a l'Estatut i a la Constitució del Decret llei 1/2020, de 21 de gener, pel qual es modifica el Decret llei 17/2019, de 23 de desembre, de mesures urgents per millorar l'accés a l'habitatge, presentada el dia 28 de gener de 2020, per més d'una desena part dels diputats del Parlament, del Grup Parlamentari de Ciutadans. A aquesta sol·licitud l'acompanyava també la documentació presentada pel Govern, que incloïa una memòria justificativa, un informe jurídic i el text del Decret llei aprovat pel Govern per a la seva tramitació en el Parlament.

2. El Consell de Garanties Estatutàries, en la sessió del dia 30 de gener de 2020, després d'examinar la legitimació i el contingut de la sol·licitud, de conformitat amb els articles 23 a 25, apartats 1 a 3, LCGE, va acordar la seva admissió a tràmit, es

va declarar competent per emetre el dictamen corresponent i en va designar ponent el vicepresident senyor Pere Jover Presa.

3. En la mateixa sessió, a l'empara de l'article 25 LCGE, apartats 4 i 5, i de l'article 35 del Reglament d'organització i funcionament del Consell, va acordar adreçar-se als sol·licitants, a tots els grups parlamentaris i també al Govern a fi de sol·licitar-los la informació i la documentació complementàries de què disposessin sobre la norma sotmesa a dictamen.

4. Finalment, després de les corresponents sessions de deliberació del Consell, el dia 17 de febrer de 2020 ha tingut lloc la votació i l'aprovació d'aquest Dictamen, d'acord amb el que preveuen els articles 27.3 LCGE i 38 del Reglament d'organització i funcionament del Consell.

Fonaments jurídics

Primer. L'objecte del Dictamen

Com hem avançat en els antecedents, més d'una desena part dels diputats del Parlament de Catalunya, del Grup Parlamentari de Ciutadans, ha sol·licitat dictamen d'aquest Consell amb relació al Decret llei 1/2020, de 21 de gener, pel qual es modifica el Decret llei 17/2019, de 23 de desembre, de mesures urgents per millorar l'accés a l'habitatge (en endavant, Decret llei 1/2020 o Decret llei), abans de ser sotmès a la seva convalidació per la Cambra catalana, d'acord amb els articles 16.1.c, 23.c i 27 de la LCGE.

A fi i efecte de delimitar l'objecte del nostre parer consultiu, en aquest primer fonament jurídic descriurem l'únic precepte que conté el Decret llei i, per a una millor comprensió del seu abast i la seva finalitat, ens remetrem al contingut del Decret llei 17/2019, de 23 de desembre, de mesures urgents per millorar l'accés a l'habitatge (en endavant, Decret llei 17/2019), del qual porta causa, com també exposarem, sucintament, el context normatiu vigent en la matèria d'habitatge, on s'insereix. A continuació, sintetitzarem els dubtes de constitucionalitat i d'estatutarietat formulats pels diputats sol·licitants i els motius en què els fonamenten i, finalment, avançarem l'estructura que seguirà el Dictamen per donar complida resposta als temes suscitats.

1. El Decret llei 1/2020, com el seu títol indica, modifica el Decret llei 17/2019; en concret, reforma el seu article 2.1, que dona una nova redacció a la lletra *d* de l'article 3 de la Llei 18/2007, de 28 de desembre, del dret a l'habitatge (en endavant, Llei 18/2007 o Llei del dret a l'habitatge), relativa a la definició d'«habitatge buit».

A) Abans d'examinar la norma objecte d'aquest Dictamen, cal situar-la en el context de l'àmplia i prolixa regulació que la precedeix en matèria d'habitatge, integrada per un conjunt de disposicions legals, connectades entre si. La que les encapçala és la Llei 18/2007, acabada d'esmentar, que deriva del Pacte nacional d'habitatge 2007-2016 i va ser aprovada amb l'objectiu de transformar el mercat de l'habitatge de la manera més estructural possible i adaptar-lo a les noves realitats del mercat i, alhora, crear un parc específic d'habitatges assequibles a un preu a l'abast de les rendes baixes i mitjanes, que permeti atendre les necessitats de la població que necessita un allotjament.

En aquest sentit, i pel que ara interessa, a partir de la regulació de la funció social de la propietat (art. 5) crea una nova obligació, relativa a l'exigència de tenir l'habitatge ocupat, que determina que la seva desocupació permanent i injustificada és un supòsit d'utilització anòmala d'aquest i, per tant, un incompliment de la dita funció social, que pot esdevenir una infracció molt greu (art. 3.d, 41.1.a i 123.1.h). En connexió amb l'anterior, atribueix a les administracions competents (autonòmica i locals) un seguit de competències per evitar que es produeixin o es mantinguin aquest tipus de situacions (art. 42). Entre d'altres, a part de preveure polítiques de foment, incorpora mesures de concertació i mediació, com ara la facultat d'aquelles per gestionar en règim de lloguer dels habitatges buits o permanentment desocupats

cedits pels propietaris per a aquesta finalitat. Així mateix, articula programes d'inspecció per a la instrucció dels procediments corresponents que permetin comprovar si un habitatge o edifici d'habitatges s'utilitza de manera anòmla. Igualment, es declara que l'Administració pot adoptar mesures fiscals. D'acord amb les previsions de la Llei 18/2007 i per mandat d'ella mateixa (art. 67.2), el Govern va promulgar el Decret 75/2014, de 27 de maig, del Pla per al dret a l'habitatge.

Arran de la crisi econòmica, el legislador català va anar més enllà i va aprovar un paquet de normes per trobar solucions a la situació d'emergència social que esdevé greu en l'àmbit de l'habitatge, principalment per a les persones i unitats familiars en risc d'exclusió residencial. Aquest és el cas de la Llei 24/2015, de 29 de juliol, de mesures urgents per afrontar l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la pobresa energètica que, entre d'altres, pretén eradicar els usos anòmls dels habitatges (incloent-hi els buits) i evitar els desnonaments que pugui produir una situació de manca d'habitatge. Amb aquests objectius arbitra diverses mesures: d'una banda, el procediment extrajudicial per a la resolució de casos de sobreendeutament relacionat amb l'habitatge habitual (art. 1 i 2); i de l'altra, l'obligació de determinats propietaris d'oferir una proposta de lloguer social abans d'interposar qualsevol demanda judicial d'execució hipotecària o de desnonament per impagament de lloguer, a les persones o unitats familiars que no tinguin una alternativa d'habitatge pròpia i que es trobin dins els paràmetres de risc d'exclusió residencial, cosa que ha de comprovar el mateix demandant, obligació que s'exigeix als grans tenidors i a les persones jurídiques adquirents d'habitatges provinents d'execucions hipotecàries, acords de compensació de deutes, dació en pagament o compravendes que tenen com a causa la impossibilitat de retornar el deute hipotecari (art. 5.2 i 5.9).

Sens perjudici que hi tornarem més endavant, avançarem que, recentment, l'obligació d'oferir un lloguer social prèvia a l'accés a la jurisdicció s'estén als litigis per desnonament pel venciment de la durada del títol jurídic que habilita l'ocupació de l'habitatge amb caràcter general i als ocupants sense títol jurídic habilitant que reuneixin determinades condicions, alhora que s'han ampliat els subjectes que hi estan obligats (disp. add. primera Llei 24/2015, afegida per l'art. 5.7 Decret llei 17/2019). Altrament, s'han afegit a la Llei 18/2007, com a supòsits d'infracció greu, la no formulació de l'esmentada proposta obligatòria de lloguer social i l'incompliment en aquesta formulació dels requisits que estableix la definició de lloguer social de l'article 5.7 (art. 124.2.i i j, modificat per l'article 4.5 del Decret llei 17/2019) i la tot just incorporada disposició addicional primera de la Llei 24/2015.

Finalment, cal recordar que el Govern de l'Estat va interposar recurs d'inconstitucionalitat (RI 2501/2016) contra diversos preceptes d'aquesta Llei, dels quals va desistir parcialment i en la seva major part (art. 2.2; 5, apts. 1 a 4 i 9, i 7; disp. trans. segona, apt. 1 i 2, i final tercera), per bé que el Tribunal va declarar inconstitucionals i nuls els articles 3 i 4 i la disposició addicional (STC 13/2019, de 31 de gener).

Igualment, amb finalitats semblants, es pot citar el Decret llei 1/2015, de 24 de març, de mesures extraordinàries i urgents per a la mobilització dels habitatges provinents de processos d'execució hipotecària (en endavant, Decret llei 1/2015), que atribueix a l'Administració de la Generalitat la facultat de tanteig i retracte en el cas de transmissió d'habitatges adquirits en un procés d'execució hipotecària o mitjançant compensació o pagament de deute amb garantia hipotecària (art. 2). Al mateix temps, a fi de donar compliment a la Moció 93/X del Parlament de Catalunya, aprovada el 27 de març de 2014, sobre les polítiques d'habitatge, que insta el Govern a crear un registre d'habitatges desocupats a Catalunya, el Decret llei 1/2015 crea el Registre d'habitatges buits i habitatges ocupats sense títol habilitant mitjançant l'addició d'una nova disposició addicional vint-i-quatrena a la Llei 18/2007 (art. 1.tres), modificada pel Decret llei 17/2019.

Es tracta d'un registre administratiu que no és públic i que depèn de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, en el qual són objecte d'inscripció els habitatges «que

s'indiquin per reglament» i en tot cas: a) els adquirits en un procés d'execució hipotecària o mitjançant compensació o pagament de deute amb garantia hipotecària que no estiguin ocupats per persones amb títol habilitant, i b) els de titularitat de les persones jurídiques privades que es trobin en situació d'utilització anòmala per desocupació permanent o assimilada. Certament, l'esmentat desenvolupament reglamentari no s'ha produït encara, si bé el Decret llei 1/2015, en crear el fitxer de dades personals del Registre, determina la finalitat d'aquest i els seus usos (disposar d'un sistema d'informació sobre els habitatges buits i ocupats sense títol habilitant que estan disponibles per atendre les persones o famílies en risc d'exclusió), les persones i els col·lectius afectats (persones físiques titulars o antigues titulars dels habitatges abans esmentats o representants de les persones jurídiques titulars), el procediment i la recollida de les dades (formularis, denúncies, actes d'inspecció, comunicacions, notes simples, certificats registrals, etc.), la procedència de les dades (obtingudes directament pels titulars dels habitatges afectats, pel personal inspector, els registres públics, etc.) i l'estructura bàsica del fitxer (disp. add. primera). L'esmentada norma va ser objecte del DCGE 5/2015, de 20 d'abril.

En aquest mateix any, la Llei 14/2015, de 21 de juliol, de l'impost sobre els habitatges buits, i de modificació de normes tributàries i de la Llei 3/2012, crea l'impost sobre els habitatges buits, declarat constitucional per la STC 4/2019, de 17 de gener. El seus subjectes passius són les persones jurídiques (art. 9) i el fet imposable és que siguin titulars d'habitatges buits, definits com els que estan desocupats permanentment, sense causa justificada i durant més de dos anys (art. 4 i 8).

Posteriorment, a fi de reforçar les mesures per atendre les necessitats més urgents de les persones i famílies en situació de vulnerabilitat en l'àmbit de l'habitatge, la Llei 4/2016, de 23 de desembre, de mesures de protecció del dret a l'habitatge de les persones en risc d'exclusió residencial (en endavant, Llei 4/2016) fa un pas més enllà en l'intent d'acabar amb els usos anòmals, incloent-hi els habitatges buits, i aprova, de manera complementària, altres actuacions destinades a augmentar el parc social d'habitatges assequibles de lloguer. Així, a tall de síntesi, preveu, d'una banda, l'expropiació forçosa d'habitatges per causa d'interès social per atendre amb caràcter preferent les necessitats de les persones que es troben en situació d'exclusió residencial o que estan en risc de trobar-s'hi quan els immobles estiguin situats en les àrees de demanda residencial forta i acreditada (segons definició de l'article 12.5 Llei 18/2007) i estiguin inscrits en el Registre d'habitatges buits i habitatges ocupats sense títol habilitant o siguin susceptibles d'estar-hi inscrits (art. 15.2 Llei 4/2016).

I, de l'altra, l'obligació del propietari de real·lotjar en un habitatge de la seva titularitat, en un règim de lloguer de durada mínima, les persones o unitats familiars en risc d'exclusió residencial, que poden perdre el seu habitatge habitual i que no tenen cap possibilitat d'accedir a l'ús legítim d'un altre habitatge. Aquesta obligació, prevista per a situacions de pèrdua d'habitatge (i no d'habitatges buits) i com a última mesura, s'aplica a supòsits concrets (com ara la transmissió d'habitatges derivats d'acords de compensació, la venda d'habitatges per impossibilitat de retornar el préstec o crèdit hipotecari, l'execució hipotecària o reclamació de deute hipotecari o el desnonament per impagament de rendes de lloguer) i és exigible només als subjectes que hagin adquirit la propietat en determinades circumstàncies (els adquirents dels habitatges i els instants dels processos judicials d'execució hipotecària o d'altre tipus derivada de la reclamació d'un deute hipotecari, o de desnonament per impagament de rendes de lloguer) i que alhora tinguin la condició de grans tenidors titulars d'habitatges inscrits en el Registre d'habitatges buits i d'habitatges ocupats sense títol habilitant, o persones jurídiques titulars d'habitatges que hagin adquirit d'un titular d'habitatges inscrits en l'esmentat Registre en primera o ulteriors transmissions (art. 16 Llei 4/2016). D'altra banda, té una vigència de cinc anys des de l'entrada en vigor de la Llei, prorrogable per un període màxim de tres anys més,

si en finir el termini inicial es mantenen les condicions d'emergència social (disp. final cinquena).

Val a dir que la tot just esmentada Llei 4/2016 també va ser objecte de pronunciament per part del Tribunal Constitucional, que va acceptar el desistiment parcial dels preceptes impugnats (art. 8.e, 10.1, 14.8, 15 i 16, i disp. finals tercera.3 i sisena) però, fent remissió a la doctrina constitucional precedent, va declarar inconstitucional la regulació dels apartats 3, 4 i 5 de l'article 17, en allò relatiu a l'expropiació temporal de l'ús dels habitatges incursos en procediments de desnonament (STC 8/2019, de 17 de gener, FJ 2).

Per la seva part, l'Estat, mitjançant la Llei 1/2013, de 14 de maig, de mesures per reforçar la protecció als deutors hipotecaris, reestructuració de deute i lloguer social, recull, de manera temporal (fins al 2020) i amb limitacions, el dret del deutor hipotecari en situació de vulnerabilitat que se suspengui el seu llançament i a obtenir un lloguer de l'habitatge del qual ha estat desnonat.

En relació amb les situacions d'exclusió residencial i, al mateix temps, amb l'objectiu de paliar els «fenòmens d'ocupació il·legal premeditada» dels habitatges, podem citar també la Llei 5/2018, d'11 de juny, de modificació de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil en relació amb l'ocupació il·legal d'habitatges. En síntesi, aquesta norma crea un procediment especial i sumari que té per objecte exclusiu la recuperació immediata de la possessió del seu habitatge o part d'aquest, per part de la persona física propietària o posseïdora legítima en virtut d'un altre títol, les entitats sense ànim de lucre i les entitats públiques propietàries o posseïdores legítimes d'habitatge social, sempre que n'hagin estat privades sense el seu consentiment. En la mateixa Llei es preveuen mesures per afrontar situacions de vulnerabilitat residencial, ja que es prescriu que la resolució que disposi el lliurament de la possessió de l'habitatge al demandant i el desallotjament dels ocupants comunicui aquesta circumstància als serveis públics competents en matèria de política social perquè en el termini de set dies adoptin les mesures que, si escau, considerin procedents (nous art. 150.4 i 441.1.bis LEC i disp. add. Llei 5/2018).

A l'últim, el Govern estatal ha dictat el Reial decret llei 7/2019, d'1 de març, de mesures urgents en matèria d'habitatge i de lloguer, on ha adoptat també una sèrie d'actuacions per facilitar l'accés a l'habitatge de lloguer i enfortir la posició de l'arrendatari que hi resideix habitualment i garantir la seva estabilitat. Aquestes mesures incideixen, principalment, en la regulació sectorial relativa al contracte de lloguer, la propietat horitzontal, el procediment per al desnonament d'habitatge i l'impost sobre béns immobles.

B) És en aquest complex panorama que hem de situar el Decret llei 17/2019, ja citat, promulgat i publicat al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* el dia 30 de desembre de 2019, convalidat recentment per la Resolució 732/XII del Parlament de Catalunya, de 5 de febrer de 2020 (BOPC núm. 538, de 10 de febrer de 2020; DOGC núm. 8062, de 12 de febrer de 2020), el qual ha modificat diversos aspectes de les abans explicitades normes amb rang legal aprovades pel legislador català.

Certament, als efectes d'aquest Dictamen, ens hem de referir primerament a la definició que conté l'article 2.1 del Decret llei 17/2019, que modifica la lletra *d* de l'article 3 de la Llei 18/2007, quan diu que és:

«d) Habitatge buit: l'habitatge que roman desocupat permanentment, sense causa justificada, per un termini de més de dos anys. A aquest efecte, són causes justificades el trasllat per raons laborals, el canvi de domicili per una situació de dependència, l'abandonament de l'habitatge en una zona rural en procés de pèrdua de població i el fet que la propietat o la possessió de l'habitatge sigui objecte d'un litigi judicial pendent de resolució. L'ocupació sense títol legítim no impedeix que es pugui considerar buit un habitatge, llevat del cas que la persona propietària acreditada haver iniciat les accions judicials adequades per a la re-

cuperació efectiva de la possessió abans de complir-se el termini per considerar l'habitatge buit.»

A partir d'aquesta definició, i a banda de les actuacions que ja hem vist que preveia la Llei del dret a l'habitatge (art. 42 Llei 18/2007), el Decret llei 17/2019 l'ha reformat, introduint un seguit de noves mesures al voltant del supòsit d'«habitatge buit» com a situació d'utilització anòmala de l'habitatge. D'entrada, com sabem, aquesta constitueix un incompliment de la funció social de la propietat, però ara esdevé també un incompliment del deure de propietat de les edificacions de dedicar-les a usos compatibles amb l'ordenació territorial i urbanística (art. 2.4 Decret llei 17/2019, que afegeix un nou apt. 2 bis a l'art. 5 Llei 18/2007). En el cas que es declari aquest incompliment perquè el propietari no ha acatat el requeriment de les administracions públiques i no ha adoptat les mesures necessàries per respectar la funció social de l'habitatge, aquestes poden adoptar les mesures d'execució forçosa que preveu la legislació en matèria d'habitatge i les establertes en matèria de sòl, incloent-hi l'expropiació forçosa en els casos legalment previstos (art. 2.5 Decret llei 17/2019, que afegeix un nou par. segon a l'art. 5.3 Llei 18/2007). Val a dir que la situació d'incompliment no resulta alterada malgrat que els habitatges es transmetin d'una propietat a una altra o hagin estat ocupats eventualment per persones sense títol habilitant (art. 2.10 Decret llei 17/2019, que afegeix un nou apt. 8 a l'art. 42 Llei 18/2007, i art. 2.1 i .2 Decret llei 17/2019, que modifiquen els art. 3.d i 5.2.b Llei 18/2007).

Entre les actuacions d'execució forçosa es preveuen les multes coercitives, reiterades per lapses de temps, que siguin suficients per complir amb allò que s'ha ordenat (art. 2.8 i 2.11 Decret llei 17/2019, que modifiquen, respectivament, els art. 41.3 i 113.1 i .2 Llei 18/2007). Quan es tracti de persones jurídiques propietàries que incompleixin la funció social dels habitatges de la seva titularitat, el Decret llei 17/2019 preveu expressament que les multes coercitives puguin arribar a 1.000 euros per cada habitatge per lapses de temps d'un mes mentre romanguin desocupats, amb un import màxim del 50 % del preu estimat d'aquell i que l'advertiment d'incompliment inclogui la possibilitat d'iniciar el procediment per a l'expropiació forçosa de l'habitatge (art. 2.10 Decret llei 17/2019, que afegeix nous apts. 6 i 7 a l'art. 42 Llei 18/2007). Sobre l'anterior, cal destacar que l'incompliment del requeriment a què ens hem referit per part de les persones jurídiques privades titulars d'habitatges (art. 42.6 Llei 18/2007) ha quedat exclòs de la regla general que limita la quantia màxima de les multes coercitives per als altres casos, en els quals aquesta no podria superar el 50 % de la multa sancionadora establerta per al tipus d'infracció comesa (art. 2.11 Decret llei 17/2019, que modifica art. 113.2 Llei 18/2007).

Respecte a la infracció per l'incompliment d'un requeriment perquè s'ocupi legalment i efectiva un habitatge a fi que constitueixi la residència de persones es qualifica com a infracció molt greu en matèria de qualitat del parc immobiliari (art. 2.12 Decret llei 17/2019, que modifica art. 123.1.h Llei 18/2007) i comporta una sanció que inclou multes de 90.001 a 900.000 euros (art. 118.1 Llei 18/2007).

2. Arribats a aquest punt i pel que ara interessa, estem en condicions de centrar-nos en la modificació que efectua el Decret llei 1/2020, objecte de la petició de dictamen, quant a la definició del que s'ha de considerar «habitatge buit» als efectes de l'aplicació de les mesures previstes a la Llei 18/2007. Així, és:

«d) Habitatge buit: l'habitatge que roman desocupat permanentment, sense causa justificada, per un termini de més de dos anys. A aquest efecte, són causes justificades el trasllat per raons laborals, el canvi de domicili per una situació de dependència, l'abandonament de l'habitatge en una zona rural en procés de pèrdua de població i el fet que la propietat de l'habitatge sigui objecte d'un litigi judicial pendent de resolució. L'ocupació sense títol legítim no impedeix que es pugui considerar buit un habitatge.»

A primera vista, doncs, es pot constatar que s'entén que un habitatge és buit quan està desocupat permanentment i sense causa justificada durant dos anys. I l'anterior amb independència que, durant el termini esmentat, estigui o hagi estat ocupat sense títol legítim per persones o unitats familiars. En aquest darrer cas, doncs, segons la nova versió del precepte donada pel Decret Llei 1/2020, el fet que el propietari hagi iniciat les accions judicials adequades per a la recuperació efectiva de la possessió del seu habitatge abans de finalitzar el citat termini no altera la seva condició d'habitatge desocupat amb caràcter permanent i injustificat ni atura el còmput dels dos anys.

Això és així arran de la supressió en la definició del nou article 3.d Llei 18/2007 de l'incís «llevat del cas que la persona propietària acrediti haver iniciat les accions judicials adequades per a la recuperació efectiva de la possessió abans de complir-se el termini per considerar l'habitatge buit», i de l'eliminació com a causa de justificació de la desocupació permanent el fet que la «possessió» de l'habitatge sigui objecte de litigi judicial pendent de resolució. Hom pot dir que amb aquest canvi, i a diferència del que preveia el Decret Llei 17/2019, l'habitatge que té ocupants sense títol habilitant ha passat a formar part de la categoria d'«habitatge buit», que hem vist que constitueix una situació d'utilització anòmala d'aquest i que suposa un incompliment de la funció social de la propietat i dels deures urbanístics per part del seu propietari amb els efectes que això comporta. I això malgrat que el seu titular hagi manifestat la intenció de recuperar la seva possessió mitjançant la interposició de les corresponents actuacions judicials abans que finalitzi el termini màxim de dos anys (sempre que, és clar, no hagi estat resolt el litigi abans del transcurs d'aquest termini).

A fi de dilucidar quina és la finalitat d'aquesta modificació de la definició d'«habitatge buit», hem d'acudir a l'exposició de motius del Decret Llei 1/2020, que es limita a declarar que, després de l'aprovació del Decret Llei 17/2019, «s'ha detectat que la definició d'habitatge buit introduïda a l'article 2.1 pot generar dubtes d'interpretació i, en conseqüència, problemes de seguretat jurídica que cal evitar en una matèria tan sensible com és la de l'habitatge». I que, per tal de donar coherència a la regulació continguda en el dit Decret Llei 17/2019, «s'han de modificar els supòsits que justifiquen que un habitatge estigui desocupat».

Davant d'aquesta manca d'explicació, pot resultar il·lustrativa l'argumentació de la «Memòria justificativa sobre la necessitat de modificar el Decret Llei 17/2019, de 23 de desembre, de mesures urgents per millorar l'accés a l'habitatge», elaborada per la Secretaria de l'Agenda Urbana i Territori, amb data de 20 de gener de 2020. En aquest sentit, allega que la reforma de la definició del que s'ha d'entendre per «habitatge buit» deriva del fet «que s'han detectat incoherències entre les diverses modificacions introduïdes pel Decret Llei que poden portar a interpretar que són contradictòries entre elles». En concret, segons diu l'escrit, aquestes incoherències es produïrien entre la definició que fa d'«habitatge buit» l'article 2.1 del Decret Llei 17/2019 i el que preveu l'article 5.7, que introdueix una nova disposició addicional primera a la Llei 24/2015, que estableix l'obligació d'oferir una proposta de lloguer social abans d'interposar una demanda judicial per manca de títol jurídic que habiliti l'ocupació. A més, considera que també es donaria aital incoherència amb la disposició transitòria primera del mateix Decret Llei 17/2019, que estén l'aplicació de l'esmentada disposició addicional primera als procediments judicials corresponents que s'haguessin iniciat abans de l'entrada en vigor d'aquest i estiguessin encara en tramitació.

Per la raó exposada considera convenient ajustar la redacció mitjançant la «correcció d'error oportuna», al mateix temps que assenyala que «el manteniment de la redacció del text en els termes aprovats implicaria en la pràctica la inaplicabilitat de la mesura, ja que en la majoria dels casos d'ocupacions anteriors del Decret Llei

que es volen resoldre s'han interposat demandes dins del termini dels dos anys des de l'ocupació».

Començant per l'esmentada disposició addicional primera, assenyalarem que amplia els supòsits inclosos en l'obligació del propietari/demandant d'oferir un lloguer social, regulada a l'article 5.2 de la Llei 24/2015. En efecte, amb el Decret llei 17/2019 s'estén l'esmentada obligació, a més dels casos d'interposició de demandes judicials d'execució hipotecària o de desnonament per impagament de lloguer, a les demandes de desnonament per venciment del títol jurídic que habiliti l'ocupació de l'habitatge (obligació que serà exigible durant tres anys des de l'entrada en vigor del Decret llei 17/2019) i per manca de títol jurídic que l'habiliti.

Els requisits que hi han de concórrer perquè la persona propietària estigui obligada a fer una oferta de lloguer social als ocupants sense títol habilitant del seu habitatge abans d'interposar la demanda judicial per recuperar la seva possessió són: que l'habitatge es trobi en la situació d'utilització anòmala (per tant, de desocupació permanent injustificada segons la definició de l'art. 3.d de la Llei 18/2007); que els ocupants acreditin per qualsevol mitjà admès en dret que l'ocupació sense títol es va iniciar, com a mínim, sis mesos abans de l'entrada en vigor del Decret llei 17/2019; que aquests no hagin rebut cap opció de real·lotjament social en els darrers dos anys per part d'una administració pública, i que els serveis socials municipals emetin informe favorable sobre el compliment, per part dels ocupants, dels paràmetres de risc d'exclusió residencial i sobre l'arrelament i la convivència en l'entorn veïnal (apt. 1). En aquest cas, la durada mínima del contracte de lloguer social ofert no pot ser inferior a set anys (apt. 2). Són subjectes obligats els grans tenidors (art. 5.9 de la Llei 24/2015), als quals ja hem fet referència anteriorment en aquest mateix fonament jurídic, per bé que en aquest concepte, a l'hora d'aplicar la nova mesura examinada, s'afegeixen expressament els fons de capital risc i de titulització d'actius (apt. 3).

A l'últim, la disposició transitòria primera del mateix Decret llei 17/2019 declara que l'oferta obligatòria de lloguer social als ocupants de l'habitatge «sense títol legítim» en els termes de l'exposada disposició addicional és d'aplicació també en el cas que els procediments judicials corresponents s'hagin iniciat abans de l'entrada en vigor d'aquest Decret llei i estiguin encara pendents de resoldre's.

Fets els aclariments anteriors, resulta clar que amb la definició d'«habitatge buit» que feia el Decret llei 17/2019, el requisit exigít per poder aplicar l'obligació d'oferir un lloguer social als ocupants sense títol legítim, com és que «l'habitatge es trobi en una situació anòmala», no es donava quan es tractava de supòsits en què el propietari hagués «iniciat les accions judicials adequades per a la recuperació efectiva de la possessió abans de complir-se el termini per considerar l'habitatge buit». Per tant, resultava d'impossible aplicació la disposició transitòria primera del mateix Decret llei 17/2019 que, com hem dit, té precisament la finalitat de fer també extensiva l'esmentada obligació als propietaris dels habitatges ocupats sense títol legítim malgrat que hagin interposat la corresponent demanda per recuperar la seva possessió efectiva abans de finalitzar el termini de dos anys.

Altrament, sense el canvi de definició operat pel Decret llei 1/2020, la disposició addicional primera de la Llei 24/2015 només podia incloure els habitatges que estiguessin ocupats sense títol legítim durant més de dos anys, sempre que el propietari s'hagués mantingut passiu i no hagués intentat la seva recuperació efectiva per via judicial abans de finalitzar el dit termini. Situacions aquestes que, segons la memòria abans indicada, són la minoria dels casos.

Abans de tancar aquesta part expositiva, cal recordar que si bé l'objectiu del Decret llei 1/2020 sembla que és el que s'ha descrit, l'ampliació de la definició general sobre el que s'ha d'entendre per «habitatge buit» té també altres conseqüències. Així, en la mesura que es defineix com una situació d'utilització anòmala i, si escau, d'incompliment de la funció social de la propietat, comporta l'aplicació de totes les altres actuacions sobre el dret de la propietat previstes a la Llei del dret a l'habitatge

que hi estan connectades i que, com hem exposat anteriorment, són diverses i de diferents naturalesa i abast segons es tracti de persones físiques o jurídiques.

3. Els diputats sol·licitants entenen que la modificació introduïda per l'article únic del Decret llei implica que els propietaris que pateixin una ocupació sense títol legítim del seu bé immoble són equiparats injustificadament a aquells que incompleixin de forma deliberada o negligent el seu deure de destinar-lo a la funció d'habitatge. La citada ocupació, més enllà de privar-los de les facultats dominicals, els condueix a una «situación de imposibilidad objetiva de cumplimiento de la función social de vivienda del inmueble bien mediante su aprovechamiento personal bien mediante el aprovechamiento de terceros con los que libre y voluntariamente concluya[n] los negocios jurídicos que faculden para un uso y disfrute idóneo para el cumplimiento de la función social de vivienda». Atès aquest raonament, l'escrit insinua que la norma estaria instituint una responsabilitat objectiva dels propietaris basada en la mera titularitat formal d'un immoble i no en l'incompliment de la seva destinació a la funció d'habitatge.

Les conseqüències derivades de la consideració d'habitatge buit i, per tant, d'utilització anòmala del bé, són, a parer dels peticionaris, restrictives del dret a la propietat i del dret a la llibertat d'empresa. Pel que fa a la seva justificació, admeten que el mandat constitucional dirigit als poders públics de procurar un habitatge digne als ciutadans «puede ser una razón objetiva y razonable a los efectos de imponer restricciones a ambos derechos». Ara bé, entenen que no són necessàries, proporcionades ni raonables quan s'apliquin a supòsits d'impossibilitat objectiva de donar compliment voluntàriament a la funció d'habitatge a conseqüència d'una ocupació il·legal, ja que aquesta situació és imputable als tercers ocupants i no al propietari i/o drethavent, sempre que aquest acrediti fefaentment que s'han iniciat de manera diligent les accions per a la recuperació de la possessió.

D'una banda, al·leguen que existeixen altres mesures menys restrictives com ara la imposició del deure d'iniciar les accions adreçades a recuperar la possessió efectiva del bé. I, de l'altra, afirmen que en el cas d'ocupació sense títol es produeixen dos «efectos antisociales que diezman cualquier posible beneficio del acceso a una vivienda sin título habilitante» en la mesura que els ocupants no poden gaudir d'un habitatge en condicions de dignitat i, a més de penalitzar el dret de propietat del titular, s'exclou l'accés de tercers a un habitatge digne mitjançant mètodes legals i voluntaris. Per tant, conclouen que l'equiparació entre les situacions d'impossibilitat objectiva de compliment de la funció d'habitatge i d'incompliment imputable d'aquesta no satisfà el requisit de necessitat en el sentit que existeixi una «necesaria relación de causalidad entre el fin perseguido y la restricción de la propiedad impuesta».

Pel que fa a la vulneració de la llibertat d'empresa, reconeguda a l'article 38 CE, l'escrit remèn pels diputats no conté cap referència específica que ens pugui ser d'utilitat per conèixer l'abast de la vulneració al·legada, ja que tota l'argumentació tracta de forma conjunta els articles 33 i 38 CE, quan és evident que ambdós drets tenen un contingut diferent i que les restriccions que se'ls puguin imposar no són les mateixes ni poden ser tractades de manera uniforme. És més, sembla clar que aquesta argumentació és bàsicament rellevant en allò referit al dret de propietat, i que la seva extensió i aplicació a la llibertat d'empresa és discutible, en la mesura en què no s'hi afegeix una motivació específica.

Per tant, ens abstindrem de tractar aquesta qüestió, d'acord amb les previsions de l'article 24.2 de la nostra Llei constitutiva. Tot això recordant que si hagués vulneració del dret de propietat, aquesta també afectaria els propietaris d'habitatges que ho són en exercici de la llibertat d'empresa. Però que, òbviament, en la seva condició de propietaris d'habitatges, i no d'empresaris.

4. A fi de donar resposta a les qüestions sotmeses a la nostra opinió consultiva per part dels diputats sol·licitants, en el fonament jurídic segon examinarem, d'una ban-

da, si la queixa pot prosperar des del punt de vista del principi d'igualtat (art. 14 CE); de l'altra, exposarem el marc constitucional aplicable al dret a la propietat privada i a la funció social que delimita el seu contingut, d'acord amb les lleis (art. 33 CE), que aplicarem a l'article únic del Decret llei que és l'objecte del Dictamen; i a últim, tractarem altres qüestions que suscita l'aplicació d'aquest precepte.

Segon. L'adequació de l'article únic del Decret llei 1/2020 als articles 14 i 33 CE

L'article únic del Decret llei 1/2020, objecte d'aquest Dictamen, que modifica l'article 2.1 del Decret llei 17/2019, dona una nova redacció a la definició d'habitatge buit prevista a l'article 3.d Llei 18/2007, que diu el següent:

«d) Habitatge buit: l'habitatge que roman desocupat permanentment, sense causa justificada, per un termini de més de dos anys. A aquest efecte, són causes justificades el trasllat per raons laborals, el canvi de domicili per una situació de dependència, l'abandonament de l'habitatge en una zona rural en procés de pèrdua de població i el fet que la propietat de l'habitatge sigui objecte d'un litigi judicial pendent de resolució. L'ocupació sense títol legítim no impedeix que es pugui considerar buit un habitatge.»

Per tal de donar resposta a les alegacions presentades pels diputats sol·licitants, tal com les hem exposat en el fonament jurídic anterior, examinarem en primer lloc la vulneració que s'allega (encara que implícitament) del dret a la igualtat; seguidament, exposarem el marc constitucional del dret a la propietat privada reconegut a l'article 33 CE i, posteriorment, l'aplicarem al precepte del Decret llei objecte del Dictamen; finalment, efectuarem algunes consideracions respecte a altres qüestions que no han estat expressament invocades a l'escrit de sol·licitud.

1. En primer lloc donarem resposta a les alegacions contingudes a l'escrit de sol·licitud que, encara que sigui de forma implícita, invoquen la vulneració del dret a la igualtat reconegut a l'article 14 CE.

A) L'escrit de sol·licitud de dictamen comença recordant que la normativa que era vigent a partir de la publicació del Decret llei 17/2019, de 23 de desembre, determinava com a causa justificada de desocupació permanent de l'habitatge la iniciació per part del propietari de les accions judicials adequades per a la recuperació efectiva de la possessió, en el cas que estigués ocupat per persones sense títol legítim. En canvi, la norma que dictaminem modifica la previsió indicada, suprimint la referència a l'exercici de les accions judicials, per la qual cosa, a parer dels peticionaris, «la eliminación de dicha causa justificada implica que los ciudadanos que, por el mero hecho de ser propietarios, sufran la ocupación ilegal de sus inmuebles son injustificadamente equiparados a los que incumplan el deber de destino a la función de vivienda de sus inmuebles». I afegeixen:

«[s]alta a la vista de cualquier jurista que, desde la perspectiva de la función social de la vivienda como carga legal con la que deben pechar los propietarios o derechohabientes sobre bienes inmuebles, no se encuentran objetivamente en la misma situación jurídica aquellos ciudadanos que incumplen deliberada, negligente e insidiosamente su deber de destinar un inmueble a la función social de vivienda y la de aquellos ciudadanos que se encuentran en una situación de imposibilidad objetiva de dar cumplimiento al mencionado deber.»

És a dir, la regulació qüestionada implica un tracte desigual i discriminatori als propietaris afectats, en la mesura que s'han de sotmetre a les mateixes conseqüències jurídiques (la declaració d'habitatge buit, amb les restriccions que això comporta per al dret de propietat) que s'han previst per a altres propietaris que es troben en situacions fàctiques molt diferents. I, a més, que ho fa de manera injustificada, tractant igual els ciutadans que han sofert l'ocupació il·legal dels seus béns i els que incompleixen la funció social de la propietat «deliberada, negligente o desidia- mente».

B) L'argumentació que acabem d'exposar de forma sintètica no pot evitar certa imprecisió a l'hora d'aportar el terme de comparació necessari per identificar les persones o els grups de persones que resultarien discriminats per la norma qüestionada (l'anomenat *tertium comparationis*), que és imprescindible per a la realització del judici d'igualtat. No obstant això, aquesta imprecisió no és rellevant en aquest cas, ja que un simple examen de la doctrina constitucional sobre l'abast de l'article 14 CE ens permet afirmar que no serà necessària la realització de l'esmentat judici. En efecte, el que critiquen els sol·licitants, com vèiem abans, és el fet que a situacions fàctiques que són molt diferents se'ls apliqui la mateixa conseqüència jurídica, i això, en realitat, no és igualtat davant la llei, sinó l'anomenada «discriminació per indiferenciació». I, segons jurisprudència constant i consolidada del Tribunal Constitucional, aquesta «discriminació» no forma part de l'àmbit protegit per l'article 14 CE.

«Al respecto este Tribunal ya ha reiterado que resulta ajeno al núcleo de protección del art. 14 CE la «discriminación por indiferenciación», al no consagrar el principio de igualdad un derecho a la desigualdad de trato, ni ampara la falta de distinción entre supuestos desiguales, por lo que no existe ningún derecho subjetivo al trato normativo desigual (por todas, STC 117/2006, de 24 de abril, FJ 2).» (STC 69/2007, de 16 d'abril, FJ 4).

Aquesta posició s'ha mantingut inalterada des de llavors (entre les decisions més recents podem citar la STC 56/2016, de 17 de març, FJ 5), i ha estat aplicada a casos i situacions molt variades. Entre moltes d'altres i només a títol d'exemple recordem la STC 69/2007, de 16 d'abril, relativa a les condicions per percebre la pensió de viudetat, en la qual el Tribunal va desestimar la discriminació per raons racials o ètniques al·legada, basada en el fet que la normativa aplicable donava el mateix tracte a les unions celebrades segons els usos i ritus gitanos i a les unions de fet *more uxorio*, quan, a parer de la recurrent, en realitat responien a realitats socials molt diferents (FJ 4).

En la mateixa línia podem citar la STC 183/2014, de 6 de novembre, en la qual el Tribunal Constitucional va denegar les pretensions de declaració d'inconstitucionalitat de la Llei 15/2012, de 27 de desembre, de mesures fiscals per a la sostenibilitat energètica, que establia l'impost sobre l'energia elèctrica. Segons els recurrents, aquesta normativa, en aplicar el mateix tipus de gravamen a totes les fonts d'energia sense distingir la forma de generació, no tenia en compte les peculiaritats dels productors d'energia basada en fonts renovables i, consegüentment suposava un canvi important i de gran impacte econòmic en el sector. Davant aquests arguments, el Tribunal reitera que l'article 14 CE no consagra «un derecho a la desigualdad de trato» (FJ 3, fent citació de les STC 38/2014, d'11 de març, FJ 6, i 198/2012, de 6 de novembre, FJ 13).

D'acord amb aquestes consideracions, i tenint en compte que l'anomenada discriminació per indiferenciació invocada a l'escrit de sol·licitud és aliena al nucli de protecció de l'article 14 CE, no és necessari continuar amb l'examen d'aquesta al·legació.

2. Des de la perspectiva de l'article 33 CE, encara que aparentment pugui semblar que el canvi introduït en l'article 3.d Llei del dret a l'habitatge és menor, el fet és que produeix conseqüències importants des de la perspectiva dels subjectes destinataris de l'aplicació de la normativa en matèria d'habitatge. En efecte, en el text del Decret llei 17/2019 que estava vigent amb anterioritat, es declarava que l'ocupació sense títol legítim no impedia que un habitatge es pogués considerar buit, però a continuació aquesta regla general s'exceptuava en el cas en què la persona propietària acredités «haver iniciat les accions judicials adequades per a la recuperació efectiva de la possessió abans de complir-se el termini per considerar l'habitatge buit». És a dir, expressat amb altres paraules, considerava que un habitatge era buit quan

estigués ocupat per persones sense títol legítim per més de dos anys, sempre que el seu titular no hagués iniciat les actuacions judicials pertinents per recuperar la possessió abans de finalitzar l'esmentat termini. En cas contrari, si ho havia fet així, no podia ser considerat buit ni objecte de declaració d'utilització o situació anòmala, com tampoc el seu titular podia incórrer en l'incompliment de la funció social de la propietat. En consonància amb això, el text de la definició del Decret Llei 17/2019 preveia com a causa de justificació de la desocupació permanent l'existència d'un litigi judicial sobre la possessió de l'habitatge.

Per contra, amb la supressió pel Decret Llei 1/2020 de les dues referències a la situació judicial de l'habitatge referides a la possessió, s'ha d'entendre que quan hi ha persones que ocupen l'habitatge sense títol legítim durant més de dos anys, aquest es titlla de buit sense importar si el propietari ha endegat o no les accions legals pertinents per recuperar-ne la possessió abans que finalitzi el dit termini.

En conseqüència, encara que el canvi exposat només afecta una definició, que en si mateixa no conté els efectes de la seva aplicació, no per això deixa de posseir plena efectivitat i valor vinculant, ja que la utilització d'aquella és necessària per determinar el contingut de les normes relatives a la declaració administrativa d'utilització o situació anòmala de l'habitatge buit. Com sabem, aquesta declaració porta aparellada l'aplicació de tot un ventall d'actuacions administratives per evitar la desocupació permanent dels habitatges amb limitacions molt variades del dret constitucional a la propietat privada i d'altres drets, que hem descrit exhaustivament al fonament jurídic anterior, a les quals ens remetem. Entre elles, recordem, a tall de síntesi, les obligacions de comunicació de dades per a la inscripció obligatòria en el registre administratiu corresponent; la submissió a inspeccions i intimacions relatives a la utilització o situació d'ocupació de l'habitatge; la imposició de multes coercitives per a l'execució forçosa de les mesures destinades a donar compliment a la funció social de la propietat i, si escau, de les sancions pecuniàries que se'n derivin. I d'altres de més greus, com són l'expropiació forçosa de l'habitatge o del seu ús per incompliment de la funció social de la propietat, en àrees de demanda forta i acreditada, i la cessió obligatòria i temporal de l'habitatge al fons d'habitatges de lloguer per a polítiques socials o, en el cas de propietaris considerats com a grans tenidors, les obligacions d'oferir als ocupants una oferta de lloguer social i de reallojament transitori i excepcional en condicions de lloguer.

Al nostre DCGE 5/2015, de 20 d'abril, ja citat, sobre el Decret Llei 1/2015, de 24 de març, de mesures extraordinàries i urgents per a la mobilització dels habitatges provinents de processos d'execució hipotecària, vàrem tractar la configuració constitucional del dret de propietat (en especial, FJ 5.3). Així mateix, el DCC núm. 282, de 29 de novembre de 2007, emès amb relació al Projecte de Llei del dret a l'habitatge, conté una exhaustiva exposició sobre l'evolució d'aquest dret constitucional en el modern estat social, amb referències al dret comparat i a la jurisprudència de diversos països de la Unió Europea i els Estats Units, del Tribunal Europeu de Drets Humans i del Tribunal Constitucional. Per tant, recuperarem aquesta doctrina en allò que sigui útil per a la solució dels dubtes plantejats pels sol·licitants.

El dret a la propietat privada és un autèntic dret subjectiu que, com la resta de drets reconeguts al capítol segon del títol I de la Constitució, vincula tots els poders públics i disposa de la doble garantia de la reserva de llei i del respecte al seu contingut essencial (art. 53.1 CE, en relació amb l'article 33 CE). Ara bé, aquest dret presenta una característica especial, per decisió del constituent: la funció social que li és pròpia «en delimitarà el contingut, d'acord amb les lleis», el que significa que la Constitució introdueix un canvi crucial en el concepte tradicional de la propietat privada (recollida expressament a l'art. 541-2 llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, relatiu als drets reals, aprovat per la Llei 5/2006, de 10 de maig). A això ja es referia el Tribunal Constitucional en la seva doctrina inicial quan afirmava que el dret de propietat no és «mero ámbito subjetivo de libre disposición o señorío

sobre el bien objeto del dominio reservado a su titular, sometido únicamente en su ejercicio a las limitaciones generales que las Leyes impongan para salvaguardar los legítimos derechos o intereses de terceros o del interés general». És quelcom més, atès que la Constitució reconeix aquest dret, «al mismo tiempo, como un conjunto de deberes y obligaciones establecidos, de acuerdo con las Leyes, en atención a valores o intereses de la colectividad, es decir, a la finalidad o utilidad social que cada categoría de bienes objeto de dominio esté llamada a cumplir» (STC 37/1987, de 26 de març, FJ 2).

En allò referent al tema que ens ocupa, les restriccions al dret a la propietat privada per raó del compliment de la seva funció social estan directament connectades amb el reconeixement constitucional del dret a l'habitatge (art. 47 CE), per la qual cosa la relació que hi ha entre ambdós drets ha de tenir en compte la diferent naturalesa constitucional de cadascú. En aquest sentit, com recorda el Tribunal Constitucional, «el art. 47 CE no reconoce un derecho fundamental, sino que enuncia «un mandato o directriz constitucional que ha de informar la actuación de todos los poderes públicos (art. 53.3 CE) en el ejercicio de sus respectivas competencias»». D'aquesta manera, els poders públics estan obligats a «promover las condiciones necesarias y a establecer las normas pertinentes para hacer efectivo el derecho de los españoles a disfrutar de una vivienda digna y adecuada, en particular regulando la utilización del suelo de acuerdo con el interés general para impedir la especulación, conforme determina el art. 47 CE» (STC 32/2019, de 28 de febrer, FJ 6, fent citació de doctrina anterior: STC 152/1988, de 20 de juliol, FJ 2; 59/1995, de 17 de març, FJ 3, i 36/2012, de 15 de març, FJ 4).

Aquesta és també la configuració del dret a l'habitatge que deriva de l'article 34.3 de la Carta de drets fonamentals de la Unió Europea. El Tribunal de Justícia de la Unió Europea així ho va confirmar a la Interlocutòria de 16 de juliol de 2015, assumpte C-539/14, recordant que aquesta disposició de la Carta no garanteix el dret a l'habitatge, sinó el dret a una ajuda social i a una ajuda a l'habitatge, en el marc de les polítiques socials regulades per l'article 153 del Tractat de funcionament de la Unió Europea (apt. 49).

Això no significa que l'article 47 CE sigui un precepte buit i mancat d'eficàcia pràctica. Al contrari, sabem que els principis rectors de la política social i econòmica regulats al capítol tercer del títol I CE no reconeixen autèntics drets subjectius exigibles davant els poders públics i davant tercers, imposen obligacions als poders públics configurades com a normes programàtiques, i només poden ser al·legats davant la jurisdicció ordinària d'acord amb allò que disposin les lleis que els desenvolupen (art. 9.1 i 53.3 CE). A Catalunya, aquest mandat ha produït la prolixa i amplíssima regulació que exposàvem al fonament jurídic primer, que desplega les previsions contingudes als articles 26 i 47 EAC.

Certament, aquesta funció social de la propietat és la que justifica les obligacions i els deures que la llei pot imposar als titulars dels habitatges, que en si mateixes no hauran de ser considerades com a restriccions al dret sinó, per contra, integrades en el seu contingut, sempre que responguin de forma raonable i proporcionada a l'essencial funció social. Així s'entenen, per exemple, les mesures que s'imposen als propietaris dels habitatges destinats a ús residencial de persones físiques per evitar que romanguin desocupats de forma permanent i garantir una oferta adequada i suficient en el mercat de lloguer, com són les relatives als habitatges buits o a l'obligació de dedicar les edificacions a usos compatibles amb l'ordenació territorial i urbanística, presents en les normes de moltes comunitats autònomes sobre l'habitatge i que, a Catalunya, es troben regulades especialment a partir de la Llei 18/2007.

3. Dit això, per dur a terme l'examen de l'adequació del precepte que dictaminem (nou art. 3.d Llei 18/2007) al marc constitucional que acabem d'exposar, partirem del fet que la definició d'habitatge buit que s'hi conté és el pressupòsit per a l'aplica-

ció de les abans esmentades mesures restrictives del dret de propietat. Més concretament, projectarem la nostra anàlisi sobre la modificació d'aquesta definició, que ara inclou en els supòsits d'utilització anòmla de l'habitatge els casos en què el titular d'aquest s'ha vist privat de la seva possessió pel fet que està ocupat per persones que no en tenen un títol legítim però ha instat la via judicial oportuna per recuperar aquesta possessió, abans que transcorrin els dos anys fixats a la llei per entendre que un habitatge és buit.

Quant a les raons del canvi que introdueix el Decret llei 1/2020 en la definició d'habitatge buit que contenia el Decret llei 17/2019, com comentàvem anteriorment, el primer que podem dir és que no és fàcil inferir-les de l'exposició de motius d'aquell. Així, referint-se al Decret llei que modifica, es llegeix que la definició fins al moment vigent «pot generar dubtes d'interpretació i, en conseqüència, problemes de seguretat jurídica» i que, a fi de «dotar de major coherència la regulació continguda en el decret llei aprovat, s'han de modificar els supòsits que justifiquen que un habitatge estigui desocupat». Efectivament, la nova regulació redueix els supòsits que fins llavors justificaven que un habitatge estigués desocupat permanentment, però el que no queda clar és el motiu d'aquest canvi que, com hem avançat, i veurem més endavant, és rellevant i no constitueix una simple correcció del text de la norma.

Val a dir que la memòria justificativa elaborada per la Secretaria de l'Agenda Urbana i Territori, així com l'informe de l'Assessoria Jurídica de la Secretaria General del Departament de Territori i Sostenibilitat (que, com sabem, són textos que no es publiquen i ni tan sols gaudeixen del caràcter interpretatiu de les exposicions de motius), sí que aporten més dades al respecte. Així, coincideixen en el fet que la mesura del lloguer social obligatori prevista a l'article 5.7 del Decret llei 17/2019 (nova disposició addicional primera Llei 24/2015) i el seu règim transitori (disposició transitòria primera Decret llei 17/2019) entraven en contradicció amb la definició d'habitatge buit que contenia aquesta norma d'origen governamental, el text de la qual no va ser convenientment ajustat al seu moment.

El canvi normatiu respon, doncs, segons el preàmbul del Decret llei 1/2020 i la citada memòria, a la finalitat de superar l'esmentada contradicció, però, en realitat, ni el proemi ni la nova regulació no fonamenta la supressió d'una de les causes que justifiquen la consideració d'un habitatge com a buit amb caràcter general. Una eliminació, aquesta, que, per cert, resulta aplicable a totes les mesures previstes en la regulació catalana sobre el dret a l'habitatge.

En tot cas, el que és evident és que el precepte (únic) del Decret llei 1/2020 conté una definició de caràcter general i que, per tant, s'aplica no solament als habitatges afectats per les esmentades disposicions addicional primera i transitòria primera (és a dir, als que regulen l'obligació dels grans tenidors d'oferir un lloguer social) sinó també a tots els titulars d'habitatges que pateixen l'ocupació del seu bé sense títol legítim i en volen recuperar la possessió per les vies legals, independentment de si són persones físiques o jurídiques i de les condicions que aquestes reuneixen.

Tenint, doncs, en compte, que la incorporació d'aquest nou supòsit en la definició d'habitatge buit de l'article 3.d Llei 18/2007 comporta restriccions importants del dret constitucional a la propietat privada reconegut a l'article 33.1 CE, analitzarem si, tal com està configurada, és legítima constitucionalment per assolir la finalitat pretesa per la normativa reguladora del dret a l'habitatge i més, concretament, dels habitatges desocupats amb caràcter permanent.

A) Ja quan es va publicar la Llei 18/2007, norma pionera a Catalunya sobre habitatge, va quedar clara l'esmentada finalitat legal. El seu preàmbul comença recordant que «[l] oferta d'habitatges de lloguer és manifestament insuficient o no és competitiva, atès que les rendes són elevades en comparació amb les quotes hipotecàries a llarg termini». Per revertir aquesta situació són necessàries polítiques efectives d'habitatge de protecció oficial, però en la mesura que aquestes polítiques no

són suficients, cal preveure també actuacions «amb els agents d'iniciativa social o privada que actuen sobre el mercat lliure de l'habitatge, que és el que, actualment, respon majoritàriament a les demandes i a les necessitats de la ciutadania» (apt. I).

És així com s'ha entès que la funció social del dret de propietat ha d'incloure l'obligació dels propietaris de dedicar els habitatges a usos compatibles amb l'ordenació territorial i urbanística, és a dir, en el cas que ens ocupa, a destinar-los a residència habitual de les persones físiques i, consegüentment, a atendre les necessitats de les persones que necessiten un allotjament. En aquest sentit, mantenir desocupats els immobles destinats a la residència habitual de les persones físiques distorsiona l'oferta del mercat i genera noves dificultats per a l'accés a l'habitatge, en particular en àrees de forta demanda i quan es tracta de sectors socials vulnerables.

Consegüentment, la Llei 18/2007 considera com a incompliment de la funció social de la propietat que l'habitatge o edifici d'habitatges «[r]omanguin desocupats de manera permanent i injustificada» (art. 5.2.b). I aquest incompliment avalaria la intervenció administrativa que comporta un seguit de restriccions al dret de propietat. Restriccions que sempre han de ser dirigides al compliment de la finalitat que les justifica, en aquest cas, «aconseguir que els habitatges desocupats injustificadament, en àmbits d'acreditada necessitat d'habitatges, s'incorporin al mercat immobiliari per mitjà de tècniques de foment, però també de tècniques d'intervenció administrativa» (Llei 18/2007, preàmbul, apt. IV).

Posteriorment, el Decret Llei 17/2019, com hem vist en el fonament jurídic primer, ha intensificat aquesta línia d'actuació atesa la necessitat d'afrontar els «incompliments referits a la desocupació i a la manca de destinació dels habitatges a residència habitual i permanent de les persones usuàries», i a aquests efectes, ha reforçat «les potestats de reacció administrativa» (exposició de motius, apt. II).

B) D'acord amb el concepte de la funció social que hem exposat, no hi ha dubte que la finalitat de la legislació catalana en matèria d'habitatge, fonamentalment la Llei 18/2007, modificada, per darrer cop, en determinats aspectes pel Decret Llei 17/2019, en la qual s'insereix el Decret Llei que estem examinant en aquest Dictamen, respon a una clara vocació del legislador d'afavorir una política pública de foment de l'habitatge d'ús social el més inclusiva possible.

Aquest objectiu, susceptible de protecció constitucional, no hi ha dubte que és legítim i ajustat a un bé jurídic, com és el cas del dret a l'habitatge recollit a la Constitució com a principi rector adreçat als poders públics. Ara bé la precitada adequació d'aquest objectiu col·lideix amb altres drets i béns constitucionals també emparats per la norma fonamental. Aquesta situació es produeix quan s'emmarca, segons ha indicat el Tribunal Constitucional mateix, en l'esfera de les ocupacions d'habitatges sense cap mena de títol legítim, i ha estat anomenada pel Tribunal com a «vivienda ilegalmente ocupada» (STC 32/2019, FJ 4).

Es tracta d'una problemàtica complexa, que es pot concretar en supòsits molt variats, en alguns casos per una evident manca de recursos econòmics i en d'altres, en sentit contrari, caracteritzats per una motivació lucrativa o fins i tot delictiva. En tot cas, però, pel que ara interessa a l'efecte de la nostra argumentació jurídica, ens és suficient de recordar que l'alt tribunal ha indicat molt recentment que «la ocupación no consentida ni tolerada no es título de acceso a la posesión de una vivienda, ni encuentra tampoco amparo en el derecho de los españoles a disfrutar de una vivienda digna y adecuada (art. 47 CE)» (STC 32/2019, citada, FJ 3). I això, segons el nostre parer, en la mateixa línia esmentada, perquè aquestes situacions constituïdes per la força o la via de fet, al marge dels procediments vàlids establerts pels poders públics, són susceptibles de perjudicar injustament aquelles persones i famílies que, també en situació de necessitat, opten per les vies regulars i reglamentades per accedir als habitatges socials gestionats per les administracions, ja siguin locals o autonòmics.

Doncs bé, retornant a l'element de la definició objecte del Dictamen, no únicament opera com a pressupòsit habilitant, juntament amb altres requisits, per facilitar determinades mesures com és la consolidació de l'ocupació il·legítima d'un habitatge, sinó que a més ho fa sense tenir en consideració si el legítim propietari de l'immoble ja ha exercit les accions judicials que preveu l'ordenament per tal de recuperar l'ús del bé que li ha estat usurpat.

D'aquesta manera, es configura una situació tan anòmala com paradoxal, segons hem descrit anteriorment: un propietari que accedeix a la tutela judicial per tal de recuperar la possessió efectiva sobre la seva propietat, atès que és objecte d'una ocupació que l'ha privat d'aquella, simultàniament, i en sentit contradictori, és considerat per la llei autonòmica catalana, per al còmput del termini necessari per aplicar les mesures adreçades a penalitzar els immobles buits, com si es tractés d'un propietari que incompleix la seva obligació de donar-li una destinació respectuosa amb la funció social que ha de guiar la titularitat del dret de la propietat.

I aquí rau la irracionalitat: com resulta obvi, el precitat propietari no manté el pis desocupat permanentment, en la mesura que està ocupat per subjectes sense títol legítim que li impedeixen atorgar-li un ús de residència o de lloguer, i, paral·lelament, l'Administració de la Generalitat, sense tenir en compte aquesta circumstància, i ni tan sols el fet que ja ha iniciat la via de la reclamació judicial, considera que incompleix l'esmentada funció social a efectes de la normativa d'habitatge, amb els corresponents perjudicis potencials que això comporta (inspeccions, multes coercitives, sancions i, en cas de grans tenidors, altres mesures més greus).

Aquesta situació, segons el nostre parer, no pot ser considerada d'altra forma que mancada de tota racionalitat i, fins i tot, arbitrària per no tenir cap sentit, quant al seu contingut i el seu potencial resultat aplicatiu.

Com han indicat repetidament el Tribunal Europeu de Drets Humans i el Tribunal Constitucional, cadascú des de la seva tècnica i doctrina jurisdiccional, la restricció de drets subjectius per raó d'un interès general s'ha de sustentar en un marc regulador equilibrat: la política pública que es pretén afavorir no pot assolir-se mitjançant una norma que lesioni en termes no raonables el dret concernit.

Certament, el cànon d'arbitrarietat derivat de l'article 9.3 CE aplicat al legislador suposa un control realitzat amb «toda prudencia», a fi d'«evitar constricciones indebidas al poder legislativo respetando sus diferentes opciones políticas» (STC 93/2017, de 6 de juliol, FJ 3; 73/2000, de 14 de gener, FJ 4; 47/2005, de 3 de març, FJ 7), ja que el pluralisme polític i la llibertat de configuració de l'autor de la llei són també béns constitucionals dignes de protecció (STC 197/2014, de 4 de desembre, FJ 5). I, per aquesta raó, ha de consistir «únicamente en verificar si la decisión adoptada «carece de toda explicación racional» [...] sin que sea pertinente realizar un análisis a fondo de todas las motivaciones posibles de la norma y de todas sus eventuales consecuencias» (STC 136/2011, de 13 de setembre, FJ 2.b i 49/2018, de 9 d'abril, FJ 3, citant doctrina anterior). En tot cas, però, l'examen de la mesura s'haurà de fer tenint en compte el context, el conjunt de la regulació en la qual s'insereix i l'abast i els efectes d'aquesta (STC 122/2016, de 23 de juny, FJ 5), com també la rellevància dels béns constitucionals als quals produeix el dany (STC 181/2000, de 29 de juny, FJ 17).

Per la seva part, el Tribunal Europeu de Drets Humans, amb caràcter general, ha declarat que el requisit de «legalitat» en el sentit del Conveni europeu per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals també exigeix compatibilitat amb l'estat de dret, incloent-hi l'absència d'arbitrarietat (STEDH, de 23 de gener de 2014, assumpte *East/West Alliance Limited contra Ucraïna*, apt. 167). En concret, respecte al dret de propietat ha considerat que una mesura de control d'aquest desproporcionada i arbitrària, especialment sense compensació, no satisfà les exigències de la seva protecció, tal com demana l'article 1 del Protocol núm. 1 addicional al Conveni esmentat (STEDH, de 16 d'octubre de 2018, assumpte *Könyv-tár*

KFT i altres contra Hongria, apt. 56, amb citació d'altres sentències del Tribunal). Així mateix, ha al·legat que no existeix un just equilibri entre l'interès general i els drets del particular si la persona afectada ha de suportar una càrrega individual i excessiva (ibídem, apt. 48 i, en el mateix sentit, STEDH, de 24 d'octubre de 2006, assumpte *Edwards contra Malta*, apts. 69, 70 i 78).

I, d'acord amb l'anterior, segons el nostre criteri, la supressió com a causa justificada de la desocupació permanent d'un habitatge, en el cas en què el propietari n'hagi estat desposseït il·legítimament i estigui en fase de reclamació judicial, constitueix una modificació mancada de tot fonament basat en la raó. De fet, el mateix legislador català en una altra llei directament relacionada amb el règim administratiu dels habitatges desocupats (Llei 14/2015, de l'impost sobre els habitatges buits) va acollir el criteri lògic i racional consistent a reconèixer que el fet imposable del tribut no es produeix quan «l'habitatge estigui ocupat il·legalment i el propietari ho tingui documentalment acreditat» (art. 8.d).

Així, deixant de banda la consideració sobre el relatiu impacte que a la pràctica poden arribar a obtenir les mesures sustentades en el concepte d'habitatge desocupat que ara es dictamina, el que resulta clar és que el propietari afectat il·legítimament en la plenitud del seu dret, i que actua a l'empara de l'ordenament per ser restituit, no pot resultar perjudicat alhora per una altra llei sectorial que parteix de la ficció jurídica que l'ocupació il·legítima, sigui objecte de recurs o no davant de la justícia, equival a una situació de desocupació permanent si dura més de dos anys i, consegüentment, a un incompliment de l'obligació de donar-li un ús destinat a la residència de les persones físiques conforme amb la finalitat social de la propietat.

Per tant, no es tracta tant de valorar si la norma és adequada, necessària i proporcional d'acord amb el test de proporcionalitat que s'acostuma a aplicar per verificar l'adequació d'una regulació restrictiva de drets a l'ordenament constitucional, sinó que, en el present cas, el defecte rau en la supressió d'una causa justificada que, en essència, era lògica i necessària, per la qual cosa s'incardinava en el sistema de drets i de garanties que caracteritza l'ordenament constitucional. En canvi, la redacció actual, fruit de la reforma introduïda, incorre en una incongruència respecte de la finalitat que diu que vol garantir (atès que la funció social de la propietat no està essent contradita pel legítim propietari) i, al mateix temps, es manifesta irracional i arbitrària respecte del titular del dret que és privat de la seva possessió i que acciona contra els ocupants il·legítims, seguint el procediment i utilitzant les accions de dret que li prescriu l'ordenament jurídic per ser restituit en la plenitud del seu dret. Això és, tal com estava redactada la definició en la versió anterior, permetia al propietari posar en marxa les accions adequades per revertir la situació i recuperar la plena possessió de l'habitatge sense estar amenaçat pel pas del temps. I, a més, distingia entre una actuació activa i diligent, i no merament passiva, davant una desposseïció no tolerada.

En altres paraules, les polítiques públiques de foment de l'habitatge assequible i social no es poden edificar sobre conceptes jurídics, com és el supòsit de la definició de la desocupació permanent, en greu perjudici del contingut del dret subjectiu de la propietat per al cas del legítim titular que ha estat usurpat de la possessió del seu bé per part de persones que l'ocupen sense disposar de cap mena de títol habilitant. El dret a l'habitatge que, com hem repetit, constitueix un mandat per als poders públics i que, alhora, també condiciona l'ús del bé per part del propietari, quant al respecte a la funció social, en cap cas pot emparar una restricció tan incongruent i contradictòria amb l'ordre constitucional com la que acabem de dictaminar.

En conclusió, l'article únic del Decret llei 1/2020, de 21 de gener, que, mitjançant la modificació de l'article 2.1 del Decret 17/2019, dona nova redacció a la definició d'«habitatge buit» de l'article 3.d de la Llei 18/2007, del dret a l'habitatge és inconstitucional perquè vulnera els articles 9.3 i 33 CE, pel que fa la supressió com a causa justificada de la desocupació permanent de l'habitatge l'ocupació d'aquest sense títol

legítim quan la persona propietària acrediti haver iniciat les accions judicials adequades per a la recuperació efectiva de la possessió, abans de complir-se el termini de dos anys per considerar l'habitatge com a buit.

4. Finalment, en l'exercici de la nostra funció consultiva, efectuarem algunes observacions respecte dels possibles efectes que l'aplicació de la definició qüestionada i la consegüent consideració d'un habitatge en situació d'utilització anòmala pot produir en alguns casos en relació amb el dret fonamental a la tutela judicial efectiva (art. 24.1 CE). En concret, es tracta, precisament, de les disposicions addicional primera, lletra *b*, de l'apartat 1, de la Llei 24/2015, i transitòria primera del Decret llei 17/2019, que són els dos preceptes que, segons la «Memòria justificativa sobre la necessitat de modificar el Decret llei 17/2019», que acompanya la sol·licitud de dictamen, evidenciaven la incoherència de la inicial definició d'habitatge buit, la qual, de fet, és la que es pretenia resoldre amb l'aprovació del Decret llei objecte del Dictamen. Pel que aquí ens interessa, ambdues normes estenen l'obligació d'oferir un lloguer social (sigui amb caràcter previ a la interposició de la corresponent demanda judicial o durant el procediment, si la demanda ja havia estat interposada a l'entrada en vigor de l'esmentat Decret llei) als procediments de desnonament dels habitatges ocupats sense un títol jurídic que habiliti l'ocupació, sempre que el demandant tingui la condició de gran tenidor.

Abans de res, i per situar el context en el qual operen les normes indicades, cal assenyalar que, si bé la Llei 24/2015 qualifica el lloguer social de «contracte», estem davant un contracte forçós, ja que no es fonamenta en l'autonomia de la voluntat sinó que és conseqüència d'una obligació legal. Amb l'establiment d'aquesta obligació, segons resulta del preàmbul del Decret llei 17/2019, sembla que el legislador ha volgut evitar que puguin ser desnonats els ocupants d'habitatges sense títol habilitant que no tenen una alternativa residencial. I per assolir aquest objectiu opta per convertir allò que inicialment era una privació il·legítima de la possessió en una relació d'arrendament d'una durada mínima igual a la prevista en la legislació d'arrendaments urbans (disp. add. primera, apt. 2). Durant aquest període (mínim de 7 anys), el propietari percebrà una renda que es calcula en funció de criteris que es basen quasi exclusivament en la situació econòmica de l'ocupant, i que no tenen en compte les característiques o funcionalitats de l'habitatge.

En aquest sentit, l'apartat 1 de l'esmentada disposició addicional primera es remet expressament a l'apartat 2 de l'article 5 de la mateixa Llei i als termes en què aquest darrer precepte regula tots els aspectes de la concreta mesura que ens ocupa. D'acord amb l'anterior, doncs, la realització de l'oferta del lloguer social, que s'haurà de comunicar a l'ajuntament del municipi corresponent i a l'Agència de l'Habitatge de Catalunya en el termini fixat (3 dies hàbils), ha de complir els següents requisits perquè pugui ser considerada com a tal (art. 5.7): d'una banda, ha d'oferir preferentment l'habitatge afectat o, alternativament, un de diferent dins del mateix terme municipal sempre que els serveis socials no desaconsellin el canvi de municipi i, de l'altra, ha de fixar les rendes de forma limitada i sobre la base de l'indicador de renda de suficiència (IRSC). Actualment, la quantia de l'IRSC vigent és la corresponent a la de la Llei de pressupostos de la Generalitat per al 2017, que la fixa en 569,12 euros mensuals i 7.967,73 euros anuals. D'aquesta manera, si els ingressos ponderats de la unitat familiar estan per sota del 0,89 de l'IRSC, l'esforç pel pagament del lloguer no pot superar el 10 % dels ingressos ponderats de la unitat familiar; si estan per sota del 0,95 de l'IRSC, el 12 %, i si són iguals o superiors al 0,95 de l'IRSC, el 18 %. Pel que fa als coeficients de ponderació sobre els ingressos de les persones sol·licitants, estan previstos al Decret 75/2014, de 27 de maig, del Pla per al dret a l'habitatge (art. 4) i varien segons la zona en què es viu, el nombre de membres de la unitat familiar i el seu grau de discapacitat.

Fetes aquestes consideracions preliminars, ens centrarem ara en la possible afectació que, en els casos a què es refereixen ambdues previsions normatives, l'incompliment de l'obligació d'oferir un lloguer social pot tenir sobre el dret a la tutela judicial efectiva.

A) Començarem per la lletra *b* de l'apartat 1 de la disposició addicional primera de la Llei 24/2015, afegida per l'article 5.7 del Decret llei 17/2019, que obliga a fer una proposta de lloguer social abans d'interposar una demanda de desnonament «per manca de títol jurídic que habiliti l'ocupació, quan el demandant tingui la condició de gran tenidor», condició aquesta definida per l'article 5.9.a de la Llei 24/2015 i l'apartat 3.a de la mateixa disposició.

Primerament, cal recordar que l'article 5.3 de la mateixa Llei 24/2015, al qual cal entendre que es remet també aquesta disposició addicional primera, disposa que, una vegada verificada la situació de risc d'exclusió residencial i formulada l'oferta de lloguer social, «només si els afectats la rebutgen el demandant pot iniciar el procediment judicial». A partir d'aquest precepte, hom podria entendre que la proposta de lloguer social (més exactament, el rebuig de la proposta pels demandats) es configura com a requisit d'admissibilitat de la demanda. Cal tenir present, però, que això xoca amb l'article 24 CE i la seva concreció a l'article 11.3 LOPJ, que reconeixen el dret que té tothom a obtenir la tutela judicial efectiva dels jutges i tribunals en l'exercici dels seus drets i interessos legítims, i imposen als tribunals l'obligació de resoldre sempre sobre totes les pretensions que se'ls formulin. Val a dir que aquesta regla constitucional ha estat recollida també, en l'àmbit procedimental civil, per l'article 403.1 LEC, el qual reproduïx el principi general d'admissibilitat i disposa que «les demandes només s'han d'inadmetre en els casos i per les causes que preveu expressament aquesta Llei».

Per la seva banda, el Tribunal Constitucional ha declarat que l'article 24.1 CE «garantiza el acceso a la jurisdicción como elemento esencial del contenido de la tutela judicial, consistente en provocar la actividad jurisdiccional que desemboque en la decisión de un Juez» (per totes, STC 132/1997, de 15 de juliol, FJ 2). I que aquest dret d'accés constitueix «la sustancia medular» o «vertiente primaria» del dret a la tutela judicial efectiva, o sigui, el seu primer contingut en un ordre lògic i cronològic (STC 209/2013, de 16 de desembre, FJ 3, amb citació d'abundant jurisprudència anterior). Igualment, en paraules del Tribunal, és el dret a adreçar-se a un jutge en busca de protecció i neix directament de la Constitució (ibídem).

Les anteriors consideracions no treuen, és clar, que, tractant-se d'un dret de configuració legal, la llei pugui establir límits al seu exercici, però aquests límits han de servir a una finalitat legítima i han de ser raonables i proporcionats respecte a la restricció que imposen sobre el dret de tutela judicial. Al respecte, el mateix Tribunal Constitucional ha afirmat que «cuando el legislador imponga requisitos o limitaciones al ejercicio del derecho fundamental, su legitimidad constitucional habrá de ser examinada para comprobar si responden a razonables finalidades de protección de valores, bienes o intereses constitucionalmente protegidos y guardan debida proporcionalidad con dichas finalidades» (STC 73/2000, de 14 de març, FJ 10), cosa que, en una primera aproximació a la norma en qüestió, no sembla que es compleixi. Efectivament, considerem que no és raonable ni proporcionat que el previ oferiment d'un lloguer social pugui constituir un requisit de procedibilitat de les demandes destinades a recuperar una possessió que ha estat adquirida il·legítimament i que es manté amb l'oposició dels posseïdors anteriors.

Aclarit, doncs, que l'obligació d'oferir un lloguer social no es pot interpretar com un requisit que, en cas d'incomplir-se, permeti el jutge inadmetre la demanda, resulta, tanmateix, que el fet que el dit incompliment se sancioni administrativament amb multes que poden arribar a ser molt elevades podria produir, a la pràctica, el mateix efecte limitador o de fre d'accés a la justícia. En aquest sentit, hem de recordar que l'article 124.2.i Llei 18/2007 tipifica com a infracció administrativa greu:

«[n]o formular la proposta obligatòria de lloguer social en els supòsits en què ho requereix la Llei 24/2015, de 29 de juliol, de mesures urgents per a afrontar l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la pobresa energètica». La sanció pecuniària que es deriva d'aquesta infracció pot anar de 9.001 a 90.000 euros (art. 118.2 Llei 18/2007); això, a banda de la possible imposició de les corresponents multes coercitives, que són independents i compatibles amb les sancions, i que es poden imposar de forma reiterada per lapses de temps que siguin suficients per complir amb el que s'hagi ordenat (art. 113 Llei 18/2007).

No hi ha cap mena de dubte que la Generalitat, en l'àmbit de les seves competències en matèria d'habitatge, pot establir el pertinent règim d'infraccions i sancions. Però podria resultar que, en la mesura que tipifica l'incompliment de l'obligació de formular la proposta de lloguer social com una concreta infracció greu (art. 124.2.i Llei 18/2007) aquesta obligació podria constituir un fre a l'accés a la jurisdicció, tot incidint, *de facto*, en el dret fonamental a la tutela judicial efectiva (art. 24 CE), la qual cosa li estaria vedada.

D'altra banda, si el propietari que es proposa recuperar judicialment la possessió complís amb la dita obligació i fes l'oferta de lloguer social, un cop aquesta fos acceptada per l'ocupant, la pretensió de recuperar la plena possessió de l'habitatge es veuria frustrada, per imperatiu d'aquesta mateixa norma, com a mínim, com hem vist, per a la durada prevista per la legislació d'arrendaments urbans (disp. add. primera, apt. 2, Llei 24/2015), que pot ser objecte de renovació, també forçosa, per un altre període igual (art. 10 Llei 24/2015), si es mantenen els paràmetres d'exclusió residencial.

Volem aclarir finalment que les presents consideracions se cenyeixen al procediment previst a l'apartat 1, lletra *b*, de la Llei 24/2015 que, sigui dit de passada, no es pot equiparar, atesa la diferent naturalesa del supòsit que les motiva, a altres tipus de demandes judicials previstes per la mateixa disposició addicional primera o per l'article 5.2, al qual aquesta es remet, i que gaudeixen, a més, de la presumpció de constitucionalitat.

Això és així perquè l'ocupació il·legal d'un habitatge no és un títol d'accés a la possessió (art. 521-2 CCCat). Precisament, aquesta és la principal circumstància que el diferencia de la resta de situacions possessòries que són objecte dels altres procediments en què es preveu també una oferta prèvia de lloguer social (accions executives derivades de la reclamació d'un deute hipotecari, de desnonament per impagament de lloguer o venciment de la durada del títol jurídic que habilita l'ocupació). En aquest sentit, n'hi haurà prou amb tornar a recordar que, en relació amb els procediments judicials derivats d'accions possessòries que tenen per objecte la recuperació de la possessió d'habitatges per raó de la seva ocupació fàctica sense cap mena de títol (art. 250.1.4t LEC), el Tribunal Constitucional ha afirmat que l'ocupació no consentida ni tolerada no és un títol d'accés a la possessió d'un habitatge alhora que tampoc no troba empara en el dret a gaudir d'un habitatge digne i adequat (STC 32/2019, FJ 3). Tot això sens perjudici, òbviament, que els poders públics competents hagin d'atendre, d'acord amb les disposicions aplicables i els mitjans disponibles, les situacions d'exclusió residencial que puguin afectar persones especialment vulnerables.

Per dir-ho resumidament, l'establiment d'importants sancions i multes econòmiques per al cas de manca d'un oferiment d'un lloguer social previ a la interposició d'una demanda judicial podria considerar-se una restricció o un fre que obstaculitza indegudament la lliure decisió d'interposar la pertinent demanda de recuperació de la possessió il·legalment perduda (art. 250.1.4t LEC), amb la consegüent vulneració de l'article 24 CE.

B) Passarem ara a fer unes observacions a la disposició transitòria primera del Decret llei 17/2019, que és la que es veu afectada més directament pel canvi en la

definició d'habitatge buit que fa el Decret llei objecte del present dictamen. Aquesta disposició estableix el següent:

«Obligació d'oferir un lloguer social

L'obligació d'oferir un lloguer social a què fan referència la disposició addicional primera i l'article 10 de la Llei 24/2015, del 29 de juliol, de mesures urgents per a afrontar l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la pobresa energètica, afegits per aquest Decret llei, és d'aplicació també en el cas que els procediments judicials corresponents s'hagin iniciat abans de l'entrada en vigor d'aquest Decret llei i estiguin encara en tramitació.»

D'una primera aproximació al seu contingut, es podria entendre que, com que la proposta de lloguer social es formula després de la interposició de la demanda, la norma no afectaria l'accés a la tutela judicial efectiva perquè la conseqüència associada a l'incompliment d'aquesta obligació és la imposició de la corresponent sanció administrativa. Tanmateix, per raons semblants a les que hem exposat en referir-nos a la disposició addicional primera, entenem que aquesta disposició transitòria podria estar condicionant un altre aspecte d'aquest dret fonamental com és l'efectivitat d'una hipotètica estimació de la pretensió de desnonament i consegüent recuperació de la possessió de la qual el propietari s'havia vist privat il·legítimament (art. 250.1.4t LEC). Ho diem en el sentit que, *de facto*, s'estaria limitant la posició jurídica del propietari que pretén recuperar l'habitatge mitjançant el corresponent judici verbal de tutela sumària de la possessió i, per això, es podria estar afectant el seu dret a la tutela judicial efectiva en el seu vessant del dret a l'obtenció d'una resolució judicial sobre el fons (art. 24 CE) i que aquesta es pugui fer efectiva a través de la seva execució (art. 118 CE).

Efectivament, en el present cas s'observa que la manca d'oferta de lloguer social per part del titular de l'«habitatge buit» durant la tramitació del procediment judicial també es tipifica com a infracció administrativa greu (art. 124.2.i Llei 18/2007), de la qual es deriven idèntica sanció pecuniària –de 9.001 a 90.000 euros (art. 118.2 Llei 18/2007)– i la possibilitat afegida de les corresponents multes coercitives (art. 113 Llei 18/2007). Com passava en la disposició addicional primera de la Llei 24/2015, aquestes elevades sancions i multes pecuniàries previstes per al supòsit d'incompliment de l'obligació d'oferir un lloguer social podrien constituir un fre o condicionant a la decisió del propietari de seguir amb la tramitació del procediment ja iniciat per a la recuperació de la possessió, la qual cosa suposaria, implícitament, la renúncia forçosa a la dita recuperació. I es manté en aquesta tessitura si més no pel temps de durada del lloguer social que, hem de recordar novament, és com a mínim la prevista per la legislació sobre arrendaments urbans i pot ser objecte de renovació per un termini igual, sempre que es mantinguin els paràmetres d'exclusió residencial.

Atesos els raonaments continguts en els fonaments jurídics precedents, formulem la següent

Conclusió

Única. L'article únic del Decret llei 1/2020, de 21 de gener, pel qual es modifica el Decret llei 17/2019, de 23 de desembre, de mesures urgents per millorar l'accés a l'habitatge, que reforma l'article 2.1 del citat Decret llei 17/2019 donant una nova redacció a la definició d'«habitatge buit» de l'article 3.d de la Llei 18/2007, de 28 de desembre, del dret a l'habitatge, és inconstitucional perquè vulnera els articles 9.3 i 33 CE, pel que fa la supressió com a causa justificada de la desocupació permanent de l'habitatge l'ocupació d'aquest sense títol legítim quan la persona propietària acreditada haver iniciat les accions judicials adequades per a la recuperació efectiva de la possessió, abans de complir-se el termini de dos anys per considerar l'habitatge com a buit.

Adoptada per unanimitat.

Aquest és el nostre Dictamen, que pronunciem, emetem i signem al Palau Centelles en la data indicada a l'encapçalament.

Àlex Bas Vilafranca, conseller secretari del Consell de Garanties Estatutàries,
Certifico que el present exemplar és còpia autèntica de l'original, el qual és a l'arxiu al meu càrrec.

Barcelona, 17 de febrer de 2020

Àlex Bas Vilafranca, conseller secretari; vist i plau, el president, Joan Egea Fernández
